

Έντυπο υλικό στα
Θρησκευτικά Α' Λυκείου

**Θρησκεία και σύγχρονος
άνθρωπος**

Τόμος 8ος

Έντυπο προσωρινό υλικό στα Θρησκευτικά Α΄ Λυκείου

Θρησκεία και σύγχρονος άνθρωπος

**Το έντυπο προσωρινό υλικό στα
Θρησκευτικά δημιουργήθηκε με
την ευθύνη της επιτροπής εμπει-
ρογνωμόνων του Ινστιτούτου Εκ-
παιδευτικής Πολιτικής στο πλαίσιο
υλοποίησης του Υποέργου «Εκ-
πόνηση Προγραμμάτων Σπουδών
Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμι-
ας Εκπαίδευσης και Οδηγών για τον
Εκπαιδευτικό «Εργαλεία Διδακτικών
Προσεγγίσεων» της Πράξης «ΝΕΟ
ΣΧΟΛΕΙΟ (Σχολείο 21ου αιώνα) –**

Νέο πρόγραμμα σπουδών. Το παρόν υλικό συνοδεύει το αντίστοιχο Πρόγραμμα Σπουδών και τον Οδηγό Εκπαιδευτικού.

Για τη σύνταξη του φακέλου προσωρινού υλικού στα Θρησκευτικά Α΄ Λυκείου εργάστηκαν αμισθί τα μέλη της Επιτροπής Εμπειρογνομόνων **Καλλιρρόη Ακανθοπούλου, Δρ Θεολογίας, Εκπαιδευτικός Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, και Μαρία Συργιάννη, Δρ Θεολογίας, Σχολική Σύμβουλος Θεολόγων, και οι θεολόγοι εκπαιδευτικοί:**

Δήμητρα Παρθένου
Θεολόγος, Εκπαιδευτικός Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

Αναστασία Χατζηδημητρίου
Θεολόγος, Εκπαιδευτικός Δευτερο-
βάθμιας Εκπαίδευσης

Σχεδιασμός και μορφοποίηση φα-
κέλου:

Καλλιρρόη Ακανθοπούλου

Εικονογράφηση εξωφύλλου, μετω-
πίδων θεματικών ενότητων και οπι-
σθοφύλλου:

Δέσποινα Χανόγλου

Θεολόγος, Εκπαιδευτικός Δευτερο-
βάθμιας Εκπαίδευσης

❖ **Για τη μετάφραση της Αγίας Γρα-**
φής χρησιμοποιήθηκε η έκδοση
της Βιβλικής Εταιρίας.

- ❖ Για πληρέστερες βιβλιογραφικές αναφορές και παραπομπές βλ. στις αντίστοιχες διδακτικές ενότητες του (αναθεωρημένου) Οδηγού Εκπαιδευτικού στα Θρησκευτικά Λυκείου.
- ❖ Τα σύμβολα δηλώνουν το τέλος κάθε δραστηριότητας.

Η αξιολόγηση, η κρίση των προσαρμογών και η επιστημονική επιμέλεια του προσαρμοσμένου βιβλίου πραγματοποιείται από τη Μονάδα Ειδικής Αγωγής του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής.

Η προσαρμογή του βιβλίου για μαθητές με μειωμένη όραση από το ΙΤΥΕ – ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ πραγματοποιείται με βάση τις προδιαγραφές που έχουν αναπτυχθεί από ειδικούς εμπειρογνώμονες για το ΙΕΠ.

**ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΣ
ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ**

ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ**

**ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ**

ΦΑΚΕΛΟΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

**Έντυπο υλικό στα
Θρησκευτικά Α' Λυκείου**

Τόμος 8ος

Ι.Τ.Υ.Ε. «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»

ΘΕΜΑΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ 5

Κακό

- 5.1 Αμαρτία
- 5.2 Θάνατος
- 5.3 Αδικία
- 5.4 Φανατισμός
- 5.5 Υποδούλωση-
Εξάρτηση

Θ.Ε. 5. ΚΑΚΟ

**(αμαρτία, θάνατος, αδικία,
φανατισμός, υποδούλωση/
εξάρτηση)**

5.1. ΑΜΑΡΤΙΑ

**Το αίτημα της ελευθερίας σε
διάφορες καταστάσεις.**

1. Τραγούδι/Μελοποιημένο ποιή- μα

1. Να με προσέχεις (1993)

**Στίχοι – μουσική: Ν. Πορτοκάλο-
γλου,**

Δίσκος: Τα καράβια μου καίω.

**Έλα κοντά, μην κάνεις πίσω
το χέρι κράτα μου στα σκοτεινά
Έλα κοντά, να σου μιλήσω**

γι' αυτά που μέσα δε χωράνε πια

Να με προσέχεις

γιατί έχω πέσει χαμηλά, έχω πέσει

χαμηλά

μάτια μου γλυκά, να με αντέχεις

να με προσέχεις

μέχρι να σηκωθώ ξανά

λίγο ακόμα μοναχά

μάτια μου γλυκά, να με αντέχεις

να με προσέχεις

Έλα κοντά, τον κόσμο κρύψε

τον κόσμο αυτό που μου ζητά

πολλά

Έλα κοντά, μια σπίθα ρίξε

να βγει απ' την στάχτη μου ξανά

φωτιά [...].

2. Άρνηση (Στο περιγιάλι το κρυφό)

(1931/1962)

Ποιητική συλλογή Γ. Σεφέρη, Στροφή

Μουσική: Μίκης Θεοδωράκης

Ερμηνευτής: Γιώργος Μούτσιος

**Στο περιγιάλι το κρυφό
κι άσπρο σαν περιστέρι
διψάσαμε το μεσημέρι·
μα το νερό γλυφό.**

**Πάνω στην άμμο την ξανθή
γράψαμε τ' όνομά της·
ωραία που φύσηξεν ο μπάτης
και σβήστηκε η γραφή.**

**Με τι καρδιά, με τι πνοή,
τι πόθους και τι πάθος**

πήραμε τη ζωή μας· λάθος!
κι αλλάξαμε ζωή.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας

**Θεολογική κατανόηση της
αμαρτίας στο βιβλικό πλαίσιο
και στην πατερική παράδοση.**

1. Η Πτώση και η έξωση από τον Παράδεισο. Μωσαϊκό 12ου αι. Carrella Palatina, Παλέρμο.

2. William Blake, God judging Adam, 1795.

10 / 198 - 199

3. Κωνσταντίνος Κονταρίνης (αρχές 18ου αι., Επτάνησα). Σκηνές από τη Γένεση (λεπτομέρεια), Αθήνα: Βυζαντινό και Χριστιανικό Μουσείο.

1. Έννοια της αμαρτίας

[Στην ορθόδοξη θεολογία] η αμαρτία μονάχα ως αλλοτρίωση, καθυστέρηση και αρρώστια αντιμετωπίζεται. Έτσι, ούτε για το προπατορικό αμάρτημα λογίζεται καμιά ενοχή ούτε και για τα προσωπικά αμαρτήματα του καθενός λογίζεται

ενοχή ως νομική συνέπεια. Η ενοχή του ανθρώπου είναι η αμέλειά του, η αμετανοησία του και η άρνησή του να δεχθεί τη θεία ζωοποίηση. Γι' αυτό από την άλλη μεριά υπάρχει άφεση και συγνώμη, εφόσον ο άρρωστος άνθρωπος τη ζητάει. “Συγγνωστόν γάρ οὐ τιμωρητόν ἡ ἀσθένεια”, η αρρώστια συγχωρείται, δεν τιμωρείται, λέγει ο άγ. Μάξιμος ο Ομολογητής. Αυτή είναι η κοινή γραμμή όλης της ορθόδοξης θεολογίας και ζωής.

Η αμαρτία προκύπτει από μια ανταρσία του ανθρώπου, [...] που επιδιώκει την ισοθεΐα ή την εξομοίωση με τον Θεό, όχι τη σχέση κτιστού και ακτίστου, φθαρτού και αφθάρτου, θνητού και αθανάτου, δημιουργήματος και δημιουργού

αλλά επί ίσοις όροις. Τούτο σημαίνει διάρρηξη των σχέσεων [...] Ο θάνατος [...] πλήττει όχι μονάχα το είδος ή τη βιολογική υπόσταση, αλλά το πρόσωπο.

Ματσούκας, Ν. (1985). Δογματική και Συμβολική Θεολογία Β. Θεσσαλονίκη: Πουρναράς, σελ. 52.

2. Το προπατορικό αμάρτημα

[...] Το αμάρτημα των αμαρτημάτων – το αληθινά «προπατορικό αμάρτημα» – δεν είναι η παράβαση των κανόνων, αλλά πρώτα από όλα το λοξοδρόμημα της αγάπης του ανθρώπου και το αποξένωμά του από το Θεό. Το πώς ο άνθρωπος προτίμησε κάτι άλλο – τον κόσμο, τον εαυτό του – από το Θεό,

αυτό είναι το μοναδικό πραγματικό αμάρτημα μέσα στο οποίο όλα τα άλλα αμαρτήματα καταντούν φυσικά και αναπότρεπτα. Γιατί αυτό καταστρέφει την αληθινή ζωή του ανθρώπου. Ξεστρατίζει τη ζωή από το μοναδικό νόημα και την κατεύθυνσή της. Και το αμάρτημα αυτό – το αληθινά προπατορικό – βρίσκει στο Θεό συγχώρεση, όχι επειδή ο Θεός το «λησμόνησε» πια τώρα και δεν του δίνει προσοχή, αλλά επειδή στο Χριστό ο άνθρωπος γύρισε πίσω στο Θεό, και γύρισε πίσω στο Θεό επειδή Τον αγάπησε και βρήκε σε Εκείνον το μοναδικό αληθινό αντικείμενο της αγάπης και της ζωής. Και ο Θεός δέχτηκε τον άνθρωπο και – στο Χριστό – τον συμφιλίωσε με τον εαυτό Του.

Schmemmann, Al. (1986).
Για να ζήσει ο κόσμος.
Μτφρ. Ζ. Λορεντζάτος.
Αθήνα: Δόμος, σ. 115-116.

3. Η παρουσία του κακού στην ανθρώπινη ζωή

**Ο Χριστός σώζει τον κόσμο
ακριβώς αποκαλύπτοντας αυτή την
κρίσιμη αλήθεια όσον αφορά την
παρουσία του κακού στην ανθρω-
πινη ζωή, προτείνοντας τον μόνο
τρόπο με τον οποίο το κακό μπορεί
να αντιμετωπισθεί, που είναι απο-
στροφή μεν για το κακό, αποδοχή,
κατανόηση και αγάπη δε γι' αυτόν
που το διαπράττει· και την Εκκλη-
σία, που είναι ακριβώς η εφαρμογή
αυτού του τρόπου[...]**

**Οι εντολές του Χριστού, που εί-
ναι βασικά η αγάπη για τον Θεό και**

15 / 199 - 200

τον συνάνθρωπο, δεν είναι νόμοι, αλλά αποκάλυψη του τρόπου ζωής που είναι σύμφωνος με την ανθρωπινή φύση και που εξασφαλίζει στον άνθρωπο πληρότητα ζωής. Οι εντολές του Χριστού δεν περιέχουν ποινές γι' αυτούς που δεν τις εφαρμόζουν. Ο Χριστός βέβαια, αποκαλύπτοντας στον άνθρωπο τον τρόπο ζωής που είναι σύμφωνος με τη φύση του αποκαλύπτει και τις συνέπειες που υφίσταται ο άνθρωπος όταν υιοθετεί τρόπο ζωής με τον οποίο βιάζει τη φύση του. Αλλά αυτό δεν είναι ποινή, και επομένως δεν βιώνεται από τον άνθρωπο που διαπράττει το κακό ως απόρριψη και γι' αυτό δεν συνεχίζει το φαύλο κύκλο.

Φάρος, π. Φιλόθεος (2003).
Η πραγματική εκκοσμίκευση

της Εκκλησίας και η μεθοδευμένη
αποπροσανατολιστική
εκδοχή της, περ.
Αναλόγιον, τ. 4, σ. 10-11.

4. «Το κακό πέφτει στα χέρια του καλού»

[...] Το κακό πάντοτε χαρακώ-
νει την ανθρώπινη σάρκα ή την αν-
θρώπινη ψυχή και βυθίζεται μέσα
της. Υπάρχει πάντοτε μια πρόσω-
πο προς πρόσωπο σχέση, η οποία
γίνεται ο τόπος της οδύνης, του
μίσους, της απληστίας, ή της αναν-
δρίας. Όμως η νίκη είναι αποφασι-
στικής σημασίας: το κακό πέφτει
στα χέρια του καλού, τρόπον τινά,
διότι τη στιγμή που γινόμαστε θύ-
ματα, κατακτάμε ένα δικαίωμα που
είναι κανονικά θείο, το δικαίωμα να
συγχωρούμε.

Bloom, Anthony (2011). Προσευχή και Αγιότητα, Αθήνα: Εν πλω, σ. 38.

5. Αμαρτία, ελεύθερη επιλογή

Στην Ορθόδοξη Εκκλησία είναι σαφές ότι η παρουσία του κακού στην ανθρώπινη ζωή είναι το αποτέλεσμα της ελεύθερης επιλογής του ανθρώπου να διακόψει τη σχέση του με την ίδια τη Ζωή, δηλαδή το Θεό. Η επιλογή αυτή συνιστά την αμαρτία. Άρα η καταπολέμηση του κακού ταυτίζεται με την καταπολέμηση της αμαρτίας. Το άγχος, όμως, για επιβίωση και αυτοσυντήρηση ωθούν τον άνθρωπο στην ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση. Τον κρατούν δέσμιο ποικίλων μεριμνών ως αποτέλεσμα του φόβου

που συνεπάγεται η γνώση της ανθρώπινης αδυναμίας. Με τη σειρά του ο αγώνας για αυτοσυντήρηση προϋποθέτει τον αγώνα για εξασφάλιση ισχύος. Και ο άνθρωπος εγκλωβίζεται σε ένα φαύλο κύκλο χωρίς δυνατότητα λύτρωσης, αφού η αιτία του πόνου και του θανάτου βρίσκεται αλλού. Πρόκειται για τον ίδιο εγκλωβισμό που ένιωσαν οι πρωτόπλαστοι και ο οποίος τους οδήγησε στην πτώση τους από τον Παράδεισο.

Η παρουσία του Χριστού στον κόσμο δεν είχε άλλο σκοπό από την εξάλειψη της αιτίας του κακού, δηλαδή την εξάλειψη της πολύμορφης αμαρτίας. Ο Χριστός προσέλαβε τα αδιάβλητα πάθη της

ανθρώπινης φύσης, στα οποία περιλαμβάνονταν ο πόνος και ο θάνατος, για να λυτρώσει τον άνθρωπο από τα πάθη του και το θάνατο. Δεν προσέλαβε όμως την αιτία τους, την αμαρτία, διατηρώντας ως άνθρωπος αδιατάρακτη την σχέση του με το Θεό και εξασφαλίζοντας με τη θυσία του την υπέρβαση του πόνου και του θανάτου. Πρόκειται για μια ελεύθερη προσωπική πράξη που ξεπερνά τα όρια της ατομικής ύπαρξης και αγκαλιάζει όλες τις ανθρώπινες υπάρξεις, αναλαμβάνοντας τις ευθύνες τους.

Μπέκος, Γ. Το κακό σήμερα, περ. Σύναξη, τ. 94 (2005), σ. 9-10.

Συνέπειες της αμαρτίας σε προσωπικό και κοινωνικό επίπεδο.

Παλαιά Διαθήκη

- **Γεν 3, 15-19: Η Πτώση του ανθρώπου**

Ἐχθρα θα βάλω ανάμεσα σ' εσένα και στη γυναίκα, κι ανάμεσα στο σπέρμα σου και στο σπέρμα της. Εκείνος θα σου συντρίψει το κεφάλι κι εσύ θα του πληγώσεις τη φτέρνα».

Και στη γυναίκα είπε: «Θ' αυξήσω κατά πολύ τη θλίψη και τους πόνους της κυοφορίας σου, και με πόνους θα γεννάς τα παιδιά σου. Η επιθυμία σου θα στρέφεται προς τον άντρα σου, αλλά αυτός θα σε εξουσιάζει». Μετά είπε στον Αδάμ: «Επειδή άκουσες τη γυναίκα σου κι

έφαγες από το δέντρο, απ' το οποίο σε είχα διατάξει να μη φας, καταραμένη θα είναι η γη εξαιτίας σου. Με μόχθο θα την καλλιεργείς σ' όλη σου τη ζωή. Αγκάθια και τριβόλια θα σου βλασταίνει και θα τρως το χορτάρι του αγρού. Με τον ιδρώτα του προσώπου σου θα τρως το ψωμί σου, ώσπου να ξαναγυρίσεις στη γη από την οποία προήλθες, γιατί χώμα είσαι, και στο χώμα θα επιστρέψεις».

■ Γεν 4, 8-12: Κάιν και Άβελ

Τότε ο Κάιν είπε στον Άβελ, τον αδερφό του: «Πάμε στα χωράφια». Κι εκεί, στα χωράφια, όρμησε ο Κάιν εναντίον του Άβελ και τον σκότωσε.

Ο Κύριος ρώτησε τον Κάιν: «Πού είναι ο αδερφός σου ο Άβελ;»

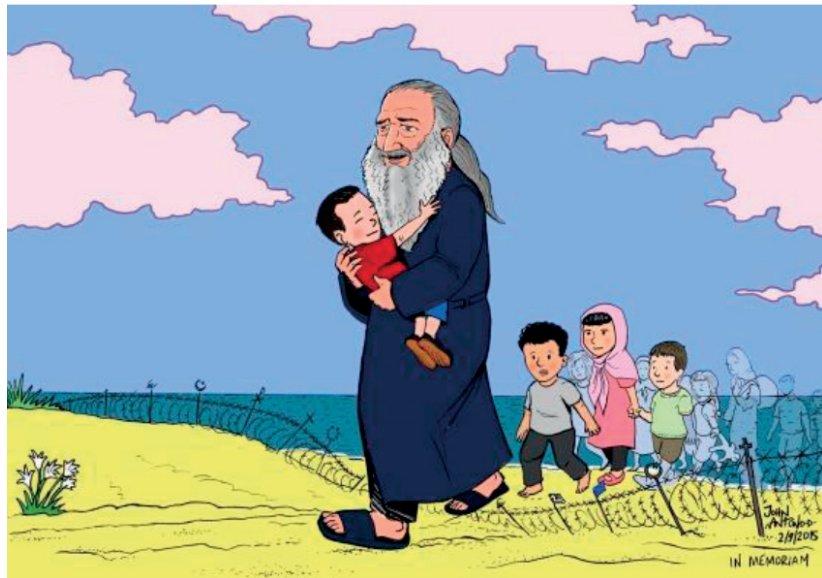
Εκείνος απάντησε: «Δεν ξέρω. Μήπως φύλακας του αδερφού μου είμαι εγώ;» Είπε τότε ο Κύριος: «Τι πήγες κι έκανες; Άκου! Το αίμα του αδερφού σου μου φωνάζει γοερά από τη γη! Από 'δω και πέρα θα σε καταριέται η ίδια η γη, που άνοιξε για να δεχτεί το αίμα του αδερφού σου, που εσύ τον σκότωσες. Όταν θα την καλλιεργείς, δεν θα σου δίνει πια τους καρπούς της. Φυγές θα είσαι και περιπλανώμενος για πάντα πάνω στη γη».

4.

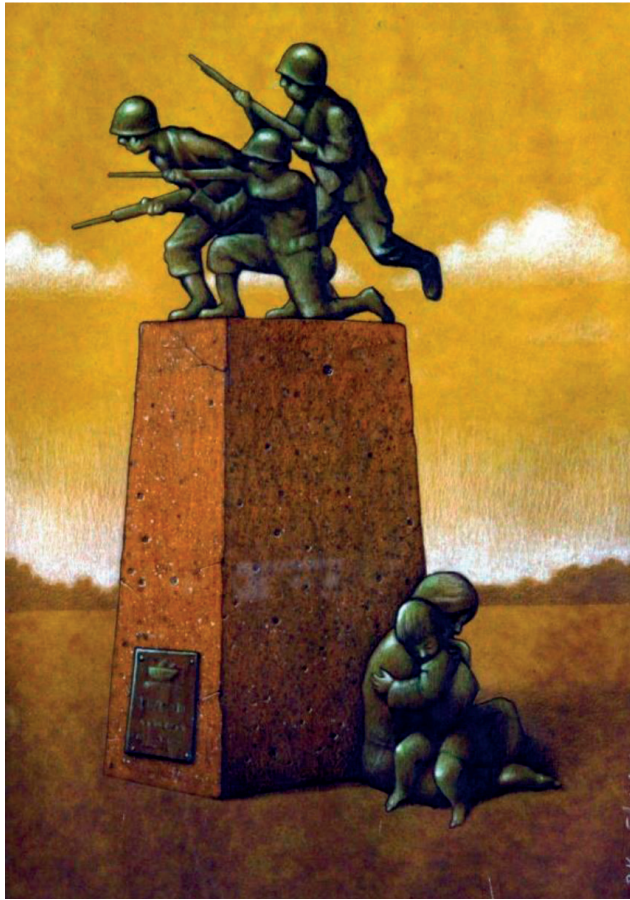
5.

6.

7.

25 / 202

Η μετάνοια ως αντίδοτο της αμαρτίας στον Χριστιανισμό.

1. Ο Ιησούς και ο Ζακχαίος (Λκ 19, 1-10)

Ο Ιησούς μπήκε στην Ιεριχώ και περνούσε μέσα από την πόλη. Εκεί υπήρχε κάποιος, που το όνομά του ήταν Ζακχαίος. Ήταν αρχιτελώνης και πλούσιος. Αυτός προσπαθούσε να δει ποιος είναι ο Ιησούς· δεν μπορούσε όμως εξαιτίας του πλήθους και γιατί ήταν μικρόσωμος. Έτρεξε λοιπόν μπροστά πριν από το πλήθος κι ανέβηκε σε μια συκομουριά για να τον δει, γιατί θα περνούσε από 'κει. Όταν έφτασε

ο Ιησούς στο σημείο εκείνο, κοίταξε προς τα πάνω, τον είδε και του είπε: «Ζακχαΐε, κατέβα γρήγορα, γιατί σήμερα πρέπει να μείνω στο σπίτι σου». Εκείνος κατέβηκε γρήγορα και τον υποδέχτηκε με χαρά. Όλοι όσοι τα είδαν αυτά διαμαρτύρονταν κι έλεγαν ότι πήγε να μείνει στο σπίτι ενός αματωλού. Τότε σηκώθηκε ο Ζακχαΐος και είπε στον Κύριο: «Κύριε, υπόσχομαι να δώσω τα μισά από τα υπάρχοντά μου στους φτωχούς και ν' ανταποδώσω στο τετραπλάσιο όσα έχω πάρει με απάτη». Ο Ιησούς, απευθυνόμενος σ' αυτόν, είπε: «Σήμερα αυτή η οικογένεια σώθηκε· γιατί κι αυτός ο τελώνης είναι απόγονος του Αβραάμ. Ο Υιός του Ανθρώπου

ήρθε για ν' αναζητήσει και να σώσει αυτούς που έχουν χάσει το δρόμο τους».

2. Η παραβολή του σπλαχνικού πατέρα (ή του Ασώτου υιού) (Λκ 15, 11-32)

Τους είπε επίσης ο Ιησούς: «Κάποιος άνθρωπος είχε δύο γιους. Ο μικρότερος απ' αυτούς είπε στον πατέρα του: “πατέρα, δώσε μου το μερίδιο της περιουσίας που μου αναλογεί”· κι εκείνος τους μοίρασε την περιουσία. Ύστερα από λίγες μέρες ο μικρότερος γιος τα μάζεψε όλα κι έφυγε σε χώρα μακρινή. Εκεί σκόρπισε την περιουσία του κάνοντας άσωτη ζωή. Όταν τα ξόδεψε όλα, έτυχε να πέσει μεγάλη πείνα στη χώρα εκείνη, και άρχισε κι αυ-

τός να στερείται. Πήγε λοιπόν κι έγινε εργάτης σε έναν από τους πολίτες εκείνης της χώρας, ο οποίος τον έστειλε στα χωράφια του να βόσκει χοίρους. Έφτασε στο σημείο να θέλει να χορτάσει με τα ξυλοκέρατα που έτρωγαν οι χοίροι, αλλά κανένας δεν του έδινε. Τελικά συνήλθε και είπε: “πόσοι εργάτες του πατέρα μου έχουν περίσσιο ψωμί, κι εγώ εδώ πεθαίνω της πείνας! Θα σηκωθώ και θα πάω στον πατέρα μου και θα του πω: πατέρα, αμάρτησα στο Θεό και σ’ εσένα· δεν είμαι άξιος πια να λέγομαι γιος σου· κάνε με σαν έναν από τους εργάτες σου”. Σηκώθηκε, λοιπόν, και ξεκίνησε να πάει στον πατέρα του.

»Ενώ ήταν ακόμη μακριά, τον είδε ο πατέρας του, τον σπλαχνίστηκε, έτρεξε, τον αγκάλιασε σφιχτά

και τον καταφιλούσε. Τότε ο γιος του του είπε: “πατέρα, αμάρτησα στο Θεό και σ’ εσένα και δεν αξίζω να λέγομαι παιδί σου”. Ο πατέρας όμως γύρισε στους δούλους του και τους διέταξε: “βγάλτε γρήγορα την καλύτερη στολή και ντύστε τον· φορέστε του δαχτυλίδι στο χέρι και δώστε του υποδήματα. Φέρτε το σιτευτό μοσχάρι και σφάξτε το να φάμε και να ευφρανθούμε, γιατί αυτός ο γιος μου ήταν νεκρός και αναστήθηκε, ήταν χαμένος και βρέθηκε”. Έτσι άρχισαν να ευφραίνονται.

»Ο μεγαλύτερος γιος του βρισκόταν στο χωράφι· και καθώς ερχόταν και πλησίαζε στο σπίτι, άκουσε μουσικές και χορούς. Φώναξε, λοιπόν, έναν από τους υπηρέτες και ρώτησε να μάθει τι συμβαίνει. Εκείνος του είπε: “γύρισε

ο αδερφός σου, κι ο πατέρας σου έσφαξε το σιτευτό μοσχάρι, γιατί του ήρθε πίσω γερός”. Αυτός τότε θύμωσε και δεν ήθελε να μπει μέσα. Ο πατέρας του βγήκε και τον παρακαλούσε, εκείνος όμως του αποκρίθηκε: “εγώ τόσα χρόνια σου δουλεύω και ποτέ δεν παράκουσα καμιά εντολή σου· κι όμως σ’ εμένα δεν έδωσες ποτέ ένα κατσίκι για να ευφρανθώ με τους φίλους μου. Όταν όμως ήρθε αυτός ο γιος σου, που κατασπατάλησε την περιουσία σου με πόρνες, έσφαξες για χάρη του το σιτευτό μοσχάρι”. Κι ο πατέρας του του απάντησε: “παιδί μου, εσύ είσαι πάντοτε μαζί μου κι ό,τι είναι δικό μου είναι και δικό σου. Έπρεπε όμως να ευφρανθούμε και να χαρούμε, γιατί ο αδερφός σου

αυτός ήταν νεκρός κι αναστήθηκε, ήταν χαμένος και βρέθηκε”».

3. Μετάνοια

Αν έστω και το ελάχιστο φως μπει μέσα σε εμάς που πράττουμε το κακό και λέμε όσα δεν πρέπει, σε εμάς που ζοφερές σκέψεις κι ένα μαύρο πέπλο σκιάζει την καρδιά μας, τότε νιώθουμε τις πρώτες τύψεις συνειδήσεως. Όμως οι τύψεις αυτές δεν αποτελούν ακόμη μετάνοια. Μπορεί να περάσουμε όλη μας τη ζωή κατηγορώντας τους εαυτούς μας για την κακή μας πορεία τόσο στα έργα και τα λόγια, όσο και στις σκοτεινές σκέψεις και τα συναισθήματα, κι όμως παρόλα αυτά να μην βελτιωθούμε καθόλου. Οι τύψεις κάνουν τη ζωή μας πραγ-

ματική κόλαση, αλλά δεν θα μας ανοίξουν τη Βασιλεία των ουρανών-πρέπει κάτι άλλο να συνδέσουμε με αυτές, κάτι που βρίσκεται στον πυρήνα της μετάνοιας: να στραφούμε στο Θεό με ελπίδα, με τη βεβαιότητα ότι διαθέτει Εκείνος αγάπη ικανή να μας συγχωρεί και δύναμη ικανή να μας αλλάξει. Μετάνοια είναι αυτή η στροφή της ζωής, αυτή η αλλαγή του νου, η μεταμόρφωση της καρδιάς, που μας φέρνει «ενώπιος ενωπίω» με το Θεό, γεμάτους με μία ελπίδα διστακτική αλλά χαρμόσυνη, σίγουρους πως δεν αξίζουμε το θείο έλεος, μα και βέβαιους ότι ο Κύριος ήλθε στη γη όχι για να κρίνει αλλά για να σώσει-ήλθε στη γη όχι για τους δίκαιους αλλά για τους αμαρτωλούς [...]

Η μετάνοια πρέπει να πυροδοτείται από αυτή ακριβώς την ελπίδα στην αγάπη του Θεού και από μια γενναία προσπάθεια να παραμένουμε στο σωστό τρόπο της ζωής, εγκαταλείποντας τις παλιές μας συνήθειες.

**Bloom, Anthony (2008).
Το μυστήριο της ίασης.
Αθήνα: Εν πλω, σ. 97-99.**

1. Αγίου Ανδρέα Κρήτης, Μεγάλος Κανόνας (αποσπάσματα).

**Τὸν πρωτόπλαστον Ἄδὰμ
τῇ παραβάσει παραζηλώσας,
ἔγνω ἑμαυτὸν
γυμνωθέντα Θεοῦ
καὶ τῆς αἰδίου
βασιλείας καὶ τρυφῆς
διὰ τὰς ἁμαρτίας μου.**

**Ἔνωσα τὸν ἑαυτό μου,
καθὼς προσπαθοῦσε νὰ
ξεπεράσει
στὴν παράβαση τῆς ἐντολῆς
τὸν πρωτόπλαστο Ἀδάμ,
νὰ μένει γυμνὸς ἀπ' τὴ χάρη τοῦ
Θεοῦ
καὶ νὰ χάνει,
γιὰ τὶς ἁμαρτίες μου,
τὴν αἰώνια βασιλεία καὶ
ἀπόλαυση.**

[...]

**Εἰ καὶ ἤμαρτον, Σωτήρ,
ἀλλ' οἶδα ὅτι φιλόανθρωπος εἶ·
πλήττεις συμπαθῶς
καὶ σπλαγχνίζῃ θερμῶς·
δακρύνοντα βλέπεις
καὶ προστρέχεις ὡς Πατὴρ
ἀνακαλῶν τὸν Ἄσωτον.**

[...]

**Τὰ ἐκούσια, Σωτήρ,
καὶ τὰ ἀκούσια πταίσματά μου,
καὶ τὰ φανερά
καὶ κρυπτά, καὶ γνωστὰ
καὶ ἄγνωστα πάντα
συγχωρήσας ὡς Θεός,
ἰλάσθητι καὶ σῶσόν με.**

[...]

Ἀμάρτησα, Σωτήρα μου!
Γνωρίζω ὅμως τὴ φιλανθρωπία
Σου.

Τιμωρεῖς μὲ συμπάθεια
καὶ σπλαχνίζεσαι μὲ θερμότητα.
Βλέπεις τὰ δάκρυα
καὶ τρέχεις σὰν Πατέρας
στοργικὸς
γιὰ νὰ φέρεις πίσω τὸν ἄσωτο.

[...]

Συγχώρεσε, Σωτήρα, τὰ
ἁμαρτήματά μου.
Ὅλα ὅσα κάνω μὲ τὴ θέλησή μου
ἢ χωρὶς αὐτήν. Ὅσα φανερά
καὶ ὅσα κρυφά, ὅσα γνωρίζω
καὶ ὅσα δὲν γνωρίζω. Ὅλα
συγχώρεσέ τα ὡς Θεός.
Γίνε εὐσπλαχνος καὶ σῶσε με.

Ἐκ νεότητος, Σωτήρ,
τὰς ἐντολάς σου ἔπαρωσάμην·
ὅλον ἔμπαθῶς
ἀμελῶν, ραθυμῶν,
παρῆλθον τὸν βίον·
διὸ κράζω σοι, Σωτήρ·
κἂν ἐν τῷ τέλει σῶσόν με.
[...]

Ληστήν τοῦ Παραδείσου, Χριστέ,
πολίτην,
ἐπὶ Σταυροῦ σοι βοήσαντα
τὸ Μνήσθητί μου, προαπειργάσω·
αὐτοῦ τῆς μετανοίας
ἀξίωσον κάμῃ τὸν ἀνάξιον.
[...]

Ἄπ’ τὰ χρόνια τῆς νιότης,
Σωτήρα μου,
περιφρόνησα τὶς ἐντολές Σου!
Πέρασα τὴ ζωὴ μου ὀλόκληρη
δουλεύοντας στὰ πάθη,
μ’ ἀμέλεια καὶ τεμπελιά!
Γι’ αὐτὸ φωνάζω δυνατά,
Σωτήρα μου:
Ἔστω καὶ στὸ τέλος τῆς ζωῆς
μου σῶσε με.

[...]

Τοῦ Παραδείσου πρῶτο πολίτη,
Χριστέ μου,
ἔκανες τὸν ληστή, ὅταν ἐπάνω
στὸν σταυρὸ
Σοῦ φώναξε τὸ «μνήσθητί μου».
Ἐκείνου τὴ μετάνοια
κάνε ν’ ἀποχτήσω κι ἐγὼ ὁ
ἀνάξιος.

[...]

Ἡμάρτηκα, ἐπλημμέλησα
καὶ ἠθέτησα τὴν ἐντολήν σου·
ὅτι ἐν ἀμαρτίαις προήχθην
καὶ προσέθηκα τοῖς μώλωπι
τραῦμα ἐμοί.
Ἄλλ' αὐτός με ἐλέησον ὡς
εὐσπλαγχνος,
ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

**Ἀμάρτησα! Ἔσφαλα
καὶ ἀθέτησα τὴν ἐντολή Σου!
Στὴ ζωὴ πορεύτηκα ἀπὸ τὴ μιὰ
στὴν ἄλλη ἁμαρτία
καὶ στὶς πληγές μου πρόσθεσα
κι ἄλλα τραύματα.
Ἄλλὰ Σὺ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων
μου,
σὰν σπλαχνικὸς ἐλέησέ με.**

**Απόδοση στη νεοελληνική:
Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης Συμεών**

2. Απόσπασμα από το έργο του Φ. Ντοστογιέφσκι, Αδελφοί Καραμαζόφ.

[Απάντηση του στάρετς Ζωσιμά σε μια γυναίκα που του διηγείται μια πράξη της τόσο σοβαρή που, ενώ την έχει εξομολογηθεί, συνεχίζει να την βαραίνει.]

«Τίποτα μη φοβάσαι, ποτέ μη φοβάσαι και μη θλίβεσαι. Μια και μετανοείς, όλα θα στα συγχωρέσει ο Θεός. Μα και ούτε υπάρχει ούτε μπορεί να γίνει στον κόσμο τέτοιο κρίμα που να μην το συγχωρεί ο Κύριος σε κείνον που μετανοεί αληθινά. Μα κι ούτε μπορεί ο άνθρωπος να κάνει ένα τόσο μεγάλο αμάρτημα που θα μπορούσε να εξαντλήσει την αστείρευτη αγάπη του Θεού. Ή μήπως μπορεί

να υπάρξει τάχα ένα τόσο μεγάλο αμάρτημα που να ξεπεράσει την αγάπη του Θεού; Φρόντιζε μονάχα για την μετάνοια, για την αδιάκοπη μετάνοια, κι όσο για τον φόβο, διώξε τον εντελώς από την καρδιά σου. Πίστευε πως ο Θεός σε αγαπάει τόσο που ούτε εσύ να το φανταστείς δεν μπορείς. Σ' αγαπάει παρόλο που αμάρτησες. Σ' αγαπάει μέσα στην αμαρτία σου. Για έναν μετανοούντα στον ουρανό χαίρονται περισσότερο παρά για χίλιους αναμάρτητους, είπε ο Χριστός[...]

Ντοστογιέφσκι, Φ. (1990).
Αδελφοί Καραμαζόφ, τ. Α΄.
Μτφρ. Άρη Αλεξάνδρου.
Αθήνα: Γκοβόστη, σ. 97-98.

Η αμαρτία σε σχέση με την αν- θρώπινη ελευθερία.

1. Γιατί άφησε ο Θεός τον άνθρω- πο να αμαρτήσει;

«...Στην κατοχή και άσκηση της ελεύθερης θέλησης του ανθρώπου δεν θα βρούμε καθόλου μια πλήρη εξήγηση αλλά τουλάχιστον την αρχή και μια απάντηση στο πρόβλημά μας. Γιατί άφησε ο Θεός τους αγγέλους και τον άνθρωπο να αμαρτήσουν; Γιατί ο Θεός επιτρέπει το κακό και τη δυστυχία; Απαντάμε. Γιατί είναι ένας Θεός αγάπης. Η αγάπη προϋποθέτει μετοχή

και η αγάπη επίσης προϋποθέτει ελευθερία. Σαν μια Τριάδα αγάπης ο Θεός επιθύμησε να μοιραστεί τη ζωή του με δημιουργημένα πρόσωπα, φτιαγμένα κατά την εικόνα Του, που θα μπορούσαν να του ανταποκριθούν ελεύθερα και εκούσια σε μια σχέση αγάπης. Όπου δεν υπάρχει ελευθερία εκεί δεν υπάρχει αγάπη[...].

Ware, Κάλλιστος, επίσκοπος
Διοκλείας (1982⁷).
Ο Ορθόδοξος Δρόμος, Αθήνα:
Επτάλοφος, σ. 68-69.

2. Ελευθερία και αυθαιρεσία

Όταν λοιπόν ο άνθρωπος εισέρχεται στην περιοχή της ελευθερίας, υψώνεται μπροστά του το

πρόβλημα, εάν και κατά πόσο είναι δεμένος σε ηθικούς κανόνες και αν του επιτρέπονται όλα. Η ελευθερία που καταλήγει στην αυθαιρεσία δεν θέλει να ακούσει για τίποτε άγιο, για κανένα περιορισμό. Όταν δεν υπάρχει Θεός ή όταν ο άνθρωπος είναι Θεός, τότε τα πάντα επιτρέπονται. Ο άνθρωπος αρχίζει να κατέχεται από μια ιδέα και σε μια δαιμονική κατάσταση βλέπει την ελευθερία του να χάνεται, να γίνεται σκλάβος μιας ανεξέλεγκτης δυνάμεως [...].

Μπερδιάγιεφ, Ν. (1972).
Το πνεύμα του Ντοστογιέφσκι.
Μτφρ. Ν. Ματσούκας,
Θεσσαλονίκη: Πουρναράς, σ. 98.

3. «Πού βρίσκεται η ελευθερία;»

Πού βρίσκεται η ελευθερία; Με τα ίδια μας τα μάτια είδαμε τους ανθρώπους εκείνους που βεβαίωναν πως είχανε βρει την αυθεντικότερη, οικουμενικότερη και επιστημονικά εγκυρότερη ευτυχία, να στέλνουν εκατομμύρια άλλους στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως στο όνομα της ευτυχίας, της δικαιοσύνης και της ελευθερίας τους. Η τρομακτική φρίκη και το μίσος αντί να μειώνονται, αυξάνονται. Η δυστυχία αντί να ελαττώνεται, διογκώνεται. [...]

Σμέμαν, Αλ. (2004²).

**Έσχατος εχθρός
καταργείται ο θάνατος.**

Μτφρ. – επιμ. Β. Αργυριάδης.

Αθήνα: Εν πλω, σ. 75.

Τελειώνοντας τη Διδακτική Ενότητα...

- ✓ Ερμηνεύουμε την αμαρτία στο πλαίσιο της διδασκαλίας της Εκκλησίας.
- ✓ Αναλύουμε τις επιπτώσεις της αμαρτίας σε διάφορα επίπεδα (κοινωνικό - προσωπικό - περιβάλλοντος).
- ✓ Αξιολογούμε τη μετάνοια σε σχέση με την αντιμετώπιση της αμαρτίας.

Σημειώνουμε...

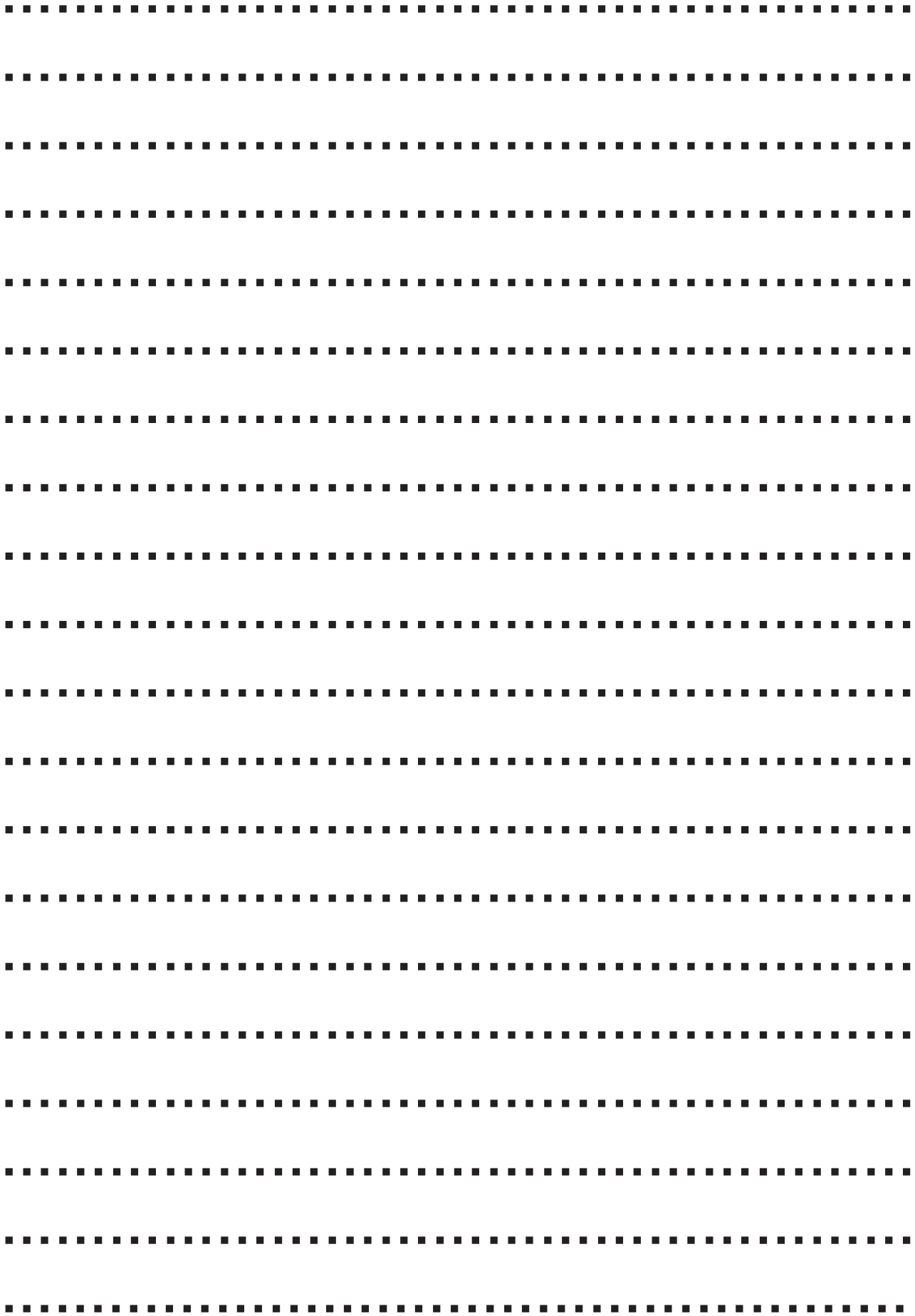
.....

.....

.....

.....

.....

5.2. ΘΑΝΑΤΟΣ

Ο θάνατος ως στοιχείο της ζωής.

1. **Gustav Klimt (1910-1915). Death and Life. Leopold Museum.**

2. Επιτάφιος θρήνος (12ος αι.). Nerezi (Σερβία).

3. Van Gogh (1889). Pietà (ελαιο- γραφία βασισμένη σε λιθογραφία

51 / 207

του Eugène Delacroix). Van Gogh
Museum, Amsterdam.

4. Δομήνικου Θεοτοκόπουλου
(1586-1588). Η ταφή του κόμη
Οργκάθ. Άγιος Θωμάς, Τολέδο.

Σ' ό,τι αγγίζουμε, ακούμε και
βλέπουμε
της ζωής μας ο κόσμος τελειώνει;
Τίποτε άλλο; Στερνό μας απόρριμα
το κορμί που σκορπιέται και
λιώνει;
Κάτι ανέγγιχτο, ανάκουστο,
αθώρητο
μήπως κάτω απ' τους τάφους
ανθίζει
κι ό,τι μέσα μας κρύβεται
αγνώριστο
μήπως πέρα απ' το θάνατο αρχίζει;
Μήπως ό,τι θαρρούμε βασίλεμα
γλυκοχάραμα αυγής είναι πέρα
κι αντί να 'ρθει μια νύχτα
αξημέρωτη
ξημερώνει μι' αβράδιαστη μέρα;
Μήπως είναι η αλήθεια στο θάνατο
κι η ζωή μήπως κρύβει την πλάνη;

Ό,τι λέμε πως ζει μήπως πέθανε
κι είναι αθάνατο ό,τι έχει πεθάνει;»

2. Τραγούδι: Μάνα (1972)

Στίχοι: Κ. Χ. Μύρης

Μουσική: Γιάννης Μαρκόπουλος

Δίσκος: Ιθαγένεια

Μάνα μου πόσο μέστωνε το στάρι
στις ταφόπετρες
πόσο γλυκό στη γέψη το ψωμί το
ψυχοσάββατο
και το κρασί στυφή παρηγοριά στο
ξόδι του
παππούλη.

Στο γάμο του μικρού μικρού
μεταλαβιά του βλάμη.

Μάνα κρασί, μάνα ψωμί, μάνα μ'
ελιά και λάδι
μάνα μου χώμα και νερό, βάστα
γερά το πρόσφορο
τώρα που θ' ανταμώσετε με τον
παππού στον Άδη.

Κι όταν στην έρμη ρεματιά
φυτρώνουν οι μικρές ελιές
κι όταν μαζεύαμε καρπό σε ερωτικά
νυχτέρια
κι όταν πιθάρια πήλινα το σώμα
τρώγαν του λαδιού,
μάνα καλή το ξέραμε πως φύλαγες
το πιο καλό
στην πιο κρυφή και σκοτεινή
βενέτικη κασέλα.

Λίγο για τα βαφτιστικά, λίγο για τα
στερνά στερνά,

**λίγο για την αβασκανιά και την
κακή την ώρα.**

**Μάνα κρασί, μάνα ψωμί, μάνα μ'
ελιά και λάδι
μάνα μου χώμα και νερό, βάστα
γερά το πρόσφορο
τώρα που θ' ανταμώσετε με τον
παππού στον Άδη.**

3. Η τοποθέτηση των θρησκειών απέναντι στο πρόβλημα του θανάτου

**Στην πλειονότητά τους, οι θρη-
σκείες, είδαν το θάνατο αρνητικά.
Αυτό φαίνεται π.χ. από το γεγονός
ότι στην αρχική κατάσταση του κό-
σμου, όπως αυτή παρουσιάζεται
στους διάφορους κοσμογονικούς**

μύθους, δε συμπεριλαμβάνεται ο θάνατος. Αυτός έρχεται πάντα μετά. Φαίνεται ακόμη π.χ. από το γεγονός ότι καμιά θρησκεία, ξεκινώντας από την αρχαιότερη γνωστή, της παλαιολιθικής εποχής, δε δέχεται το θάνατο σαν μια τελική κατάσταση. Τον βλέπουν συνήθως σαν μια μεταβατική κατάσταση μεταξύ αυτής και μιας άλλης ζωής ή μιας επανόδου σ' αυτήν τη ζωή. Η πολύμορφη πίστη στην αθανασία κάποιου στοιχείου της ύπαρξης του ανθρώπου, όπως π.χ. της ψυχής, αποτελεί μια από τις πρώτες γνωστές πεποιθήσεις του ανθρώπινου είδους. [...] Σε θρησκείες όπως ο Ινδουισμός, όπου ο θάνατος είναι μια κατάσταση που επανέρχεται συνεχώς μεταξύ δύο αναγεννήσεων σε

διάφορες μορφές ύπαρξης, είναι και πάλι μια από τις σκιερότερες πλευρές της γενικά αρνητικής εικόνας της ύπαρξης. [...]

**5. Vincent van Gogh (1890).
Saint-Rémy - Road
with Cypress and Star.
Kröller-Müller Museum.**

Αν οι θρησκείες βλέπουν το θάνατο αρνητικά και τη ζωή θετικά, ακόμη βαθύτερα βλέπουν το θάνατο ως αποτέλεσμα του κακού και τη ζωή ως αποτέλεσμα του καλού. Σε όλους τους κοσμογονικούς μύθους ο θάνατος εισέρχεται στον κόσμο μετά την είσοδο του κακού στον κόσμο. Αυτό επιφέρει την καταστροφή της αρχικής καλής κατάστασης και το θάνατο ως το χειρότερο αποτέλεσμα του. Οι θρησκείες δείχνουν με διάφορους τρόπους ότι το βασικό κακό είναι η τοποθέτηση κάποιου άλλου μεγέθους ως θεού στη θέση εκείνου που καθεμιά από αυτές θεωρεί ως Θεό, ο οποίος εκπροσωπεί το αγαθό. Το μέγεθος αυτό μπορεί να είναι ένα πράγμα ή μια κατάσταση, ένα ον ή μια ιδέα [...].

Ο τρόπος με τον οποίο υπερνικάται το κακό και ο θάνατος διακρίνει τις θρησκείες. Σε κάποιες, αυτό γίνεται μέσα από την υπέρβαση του κόσμου. Σε άλλες, η υπερνίκηση αυτή γίνεται μέσα από τη διάσωση του κόσμου. Οι πρώτες χαρακτηρίζονται συνήθως από αρνητική διάθεση προς τον κόσμο. Τυπικό δείγμα των πρώτων είναι ανατολικές θρησκείες, όπως ο Ινδουισμός. Τυπικό δείγμα των δεύτερων είναι ο Χριστιανισμός. Στο Χριστό συνυπάρχει η ολοκλήρωση της σχέσης ανθρώπου και Θεού με την κατάργηση του θανάτου. Το ίδιο αναμένεται να επεκταθεί στο τέλος της ιστορίας σε όλο το νέο κόσμο του Θεού.

**Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών
Β΄ Λυκείου, ΔΕ 38, σ. 307, 310-311.**

4. Ταφή και καύση των νεκρών

Ιδιαίτερη μεταχείριση των νεκρών παρατηρείται ήδη από την εποχή του ανθρώπου του Πεκίνου (περ. 500.000 π.Χ.). Από την εποχή του ανθρώπου του Νεάντερταλ με κλιμακούμενη συχνότητα αλλά και σαφήνεια ότι αυτή η μεταχείριση σημαίνει πίστη σε μια μετά θάνατον επιβίωση του νεκρού, οι νεκροί θάβονται και μάλιστα όλο και με περισσότερη φροντίδα, όπως π.χ. συνοδευόμενοι με διάφορα αντικείμενα, στολιζόμενοι με κοσμήματα, κτερίσματα κτλ. Ιστορικά ο τρόπος απόθεσης των νεκρών με ταφή προηγείται του τρόπου απόθεσης με καύση, η οποία εμφανίζεται αργότερα. [...]

Στην Ορθόδοξη Εκκλησία έχει επικρατήσει η ολόσωμη ταφή των νεκρών, γιατί αυτό εκφράζει το σεβασμό προς τον όλο άνθρωπο (σώμα και ψυχή). Το σώμα έχει δημιουργηθεί από τα στοιχεία της γης και είναι προορισμένο να επιστρέψει στη γη, από όπου ελήφθη. Αυτή η αντίληψη έγινε παραδοσιακή πρακτική της Εκκλησίας, χωρίς να αποτελεί δεσμευτική δογματική αλήθεια.

**Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών
Β΄ Λυκείου, ΔΕ 38, σ. 308-309.**

5. Τρόποι μνήμης των νεκρών στον Χριστιανισμό

[...] Αυτό που λέμε καθώς στέκουμε και προσευχόμαστε για το νεκρό, είναι το εξής: «Κύριε, η ζωή

του ανθρώπου αυτού δεν ήταν μάταιη. Αυτό που άφησε στη γη είναι η αγάπη μας γι' αυτόν κι ένα υπόδειγμα. Το υπόδειγμα θα το ακολουθήσουμε· η αγάπη δεν θα πεθάνει ποτέ». Η διακήρυξη ενώπιον του Θεού της αθάνατης αγάπης μας για το νεκρό, είναι ένας τρόπος κατάφασης του ανθρώπου αυτού, όχι μόνο στο χρόνο, αλλά και στην αιωνιότητα. Όταν στέκουμε στην Ακολουθία κρατώντας αναμμένες λαμπάδες, διακηρύσσουμε ασφαλώς την πίστη μας στην Ανάσταση· όμως διακηρύσσουμε επιπλέον, ενώπιον του προσώπου του Θεού, ότι ο άνθρωπος αυτός κόμισε φως μέσα σε τούτο τον κόσμο – «έτσι πρέπει να λάμψει το φως σας μπροστά στους ανθρώπους,

για να δουν τα καλά σας έργα και να δοξάσουν τον Πατέρα σας που είναι στον ουρανό» [Ματθ. 5,16]. Διακηρύσσουμε πως ο άνθρωπος που έφυγε από τούτη τη ζωή, δεν έλαμψε απλά μ' ένα δημιουργικό φως, δεν μας εντυπωσίασε με την οξυδέρκειά του, με την ομορφιά ή το ταλέντο του μόνο, αλλά επέτρεψε στο φως του Θεού, στην άκτιστη θεία δόξα του, να λάμψει. Κι αυτό είναι κάτι που θα παραμείνει αθάνατο πάνω στη γη. [...]

Κι ωστόσο, υπάρχει συνάμα η βεβαιότητά μας πως ο θάνατος, που σημαίνει για μας πένθος και απώλεια, είναι μια γέννηση στην αιωνιότητα, είναι μια αφετηρία όχι ένα τέρμα, είναι ένα υπέροχο και άγιο συναπάντημα του Θεού με τη

ζωντανή ψυχή που μπορεί να βρει
το πλήρωμά της μονάχα σ' Εκείνον.
Bloom, Anth. (2008³). Ο θάνατος ως
κέρδος. Μτφρ.-επιμ. Β. Αργυριάδης.
Αθήνα: Εν πλω, σ. 122-125.

6. Ο τελευταίος ασπασμός...

... αποτελεί μια παράδοση χιλι-
ετιών [...] Η σύγχρονη ψυχολογία
έχει διαπιστώσει ότι είναι κρίσιμη
για την ψυχική υγεία και συναισθη-
ματική ανάπτυξη του ατόμου η ακο-
λούθηση της σωστής διαδικασίας
αποχωρισμού.

Ο τελευταίος ασπασμός στο
ναό αποτέλεσε μέχρι των ημερών
μας και ακόμη αποτελεί στα περισ-
σότερα μέρη της Ελλάδας καθιερω-
μένη λαϊκή παράδοση. [...]

Πάντως ο τελευταίος ασπασμός

δίνει την ευκαιρία στο θλιμμένο να αποχαιρετήσει για πάντα τον αγαπημένο του νεκρό με τις καλύτερες δυνατές συνθήκες, δηλαδή μέσα στην κοινότητα των αδελφών που τον στηρίζει και τον θερμαίνει και σ' ένα χώρο που διαδηλώνει την ενότητα ανάμεσα στη στρατευομένη και τη θριαμβεύουσα Εκκλησία. Σ' ένα χώρο που θυμίζει στο θλιμμένο ότι τελικά στο Χριστό δεν υπάρχει χωρισμός.

Λαογραφικές και θεολογικές παραδόσεις για το πένθος

Η διαφύλαξη του νεκρού σ' όλη τη διάρκεια της νύχτας είναι αρχαία συνήθεια που μαρτυρείται ήδη από την Ομηρική περίοδο και αναφέρεται συχνά στα αγιολογικά κείμενα. [...] Κατά τη διάρκεια της νύχτας

λένε ιστορίες και παραμύθια, διηγούνται στιγμιότυπα από τη ζωή του νεκρού, μιλάνε για πολέμους και σκοτωμούς και συζητάνε διάφορες σκέψεις για το θάνατο.

6. Μποκόρος, Χρ. Κυπαρίσσι-δέντρο μνήμης (2011)

Σχεδόν πάντοτε ανάμεσα τους βρίσκεται ένα πρόσωπο που, ανταποκρινόμενο σ' ένα σπάνιο εσωτερικό αισθητήριο, κατά περιόδους διακόπτει τη βαριά πένθιμη ατμό-

σφαιρα λέγοντας ορισμένα αστεία. Αυτό το λειτούργημα έχει μια σπάνια ψυχολογική αξία, γιατί κάνει δυνατή την απρόσκοπτη συνέχιση της διεργασίας της θλίψης που θα μπορούσε να διακοπεί, αν η συναισθηματική ένταση διατηρόταν διαρκώς αμείωτη.[...]

Ο λαός πιστεύει ότι όσο πιο πολλοί άνθρωποι παρακολουθούν την κηδεία τόσο πιο πολλοί άγγελοι παρευρίσκονται σ' αυτή, αφού κάθε άνθρωπος έχει και τον φύλακα άγγελο του σύμφωνα με τη χριστιανική παράδοση.[...]

Τα μοιρολόγια και οι θρήνοι συνεχίζονται μέχρι το νεκροταφείο. Στον τάφο ο παπάς κλείνοντας τη νεκρώσιμη ακολουθία ρίχνει λάδι και κρασί σταυρωτά απάνω στο

νεκρό και λέει «ραντιείς μέ ύσώπω
καί καθαρισθήσομαι» και μετά του
ρίχνει χώμα και λέει «τοῦ Κυρίου
ἡ γῆ καί τό πλήρωμα αὐτῆς». Θε-
ωρεῖται καλό να ρίξουν λίγο χώμα
στο νεκρό ὅλοι οι παριστάμενοι.

[...] Μετά την επιστροφή από
το νεκροταφείο γίνονται ορισμένοι
καθαρμοί, ὅπως το πλύσιμο των
χεριῶν κ. ἄ. και ὕστερα ακολουθεῖ
το νεκρόδειπνο. [...] Το νεκρόδει-
πνο εἶναι «σύμβολον της κοινωνι-
κῆς αλληλεγγύης, ἤτοι της ενώσεως
εν αὐτῶ των ἐπιζώντων, οι οποίοι,
τρώγοντες μαζί και πίνοντες μετά
το λυπηρόν γεγονός του θανάτου,
ἐκδηλώνουν ομαδικῶς, οὕτως ασυ-
ναισθήτως, την συμπάρασιν αυ-
τῶν εἰς την δυστυχίαν, [...], και την

70 / 210 - 211

εσωτερικήν διάθεσιν προς λήθην του λυπηρού γεγονότος και συνέχισιν της ζωής».

Φάρος, π. Φιλόθεος (2001).
Το Πένθος. Αθήνα: Ακρίτας,
σ. 167-168, 187-190.

7. Τα κόλλυβα

7. Τα κόλλυβα της Παναγίας
(Άγιο Όρος)

Βρασμένο σιτάρι (συνήθως ανάμικτο με άλλους καρπούς και ζάχαρη), που προσφέρεται με θρησκευτική τελετουργία στη μνήμη των πεθαμένων («κεκοιμημένων») ή στη μνήμη κάποιου αγίου την ημέρα της επέτειας εορτής του.

[...] Η αρχή της εκκλησιαστικής καθιέρωσής τους με τη σημερινή γνωστή έννοια των επιμνημόσυνων προσφορών τοποθετείται στο έτος 362 και συνδέεται παραδοσιακά με το λεγόμενο «θαύμα των κολλύβων, που έκανε ο άγιος Θεόδωρος ο Τήρων. [...]

Αν και η παράδοση τοποθετεί την αρχή της καθιέρωσής τους στον 4ο αιώνα, είναι βέβαιο ότι τα κόλλυβα συνεχίζουν παλαιότερη

συνήθεια και αποτελούν μεταλλαγή των προσφορών στους νεκρούς (μακαριών, ελεημοσυνών κ.λπ.) κατά τους πρώτους χριστιανικούς χρόνους. Οι προσφορές πάλι αυτές αποτελούσαν συνέχεια όμοιων ή ανάλογων προχριστιανικών εθίμων, όπως ήταν τα νεκρικά περιδαιπνα και η πανσπερμία. Η επιλογή του σιταριού ως επιμνημόσυνης προσφοράς εξηγείται από τη συμβολική έννοια (θάνατος-ανάσταση), με την οποία περιβάλλει η Εκκλησία το δημητριακό αυτό (πρβλ. Ιωάννου 12, 24: «ἐάν μή ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσῶν εἰς τήν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτός μόνος μένει· ἐάν δε ἀποθάνῃ, πολύν καρπὸν φέρει»).

[...] Τα κόλλυβα παρασκευάζονται με αγνά υλικά και στέλνονται

**μέσα σε δίσκο ή σε πιάτο στην εκ-
κλησία, όπου ευλογούνται από τον
παπά.**

**[...] Κόλλυβα για να «συχωρε-
θεί» η ψυχή των πεθαμένων δεν
προσφέρονται μόνο στις καθιερω-
μένες μετά τον θάνατο επιμνημό-
συνες ημέρες (γνωστές ως: τρίμε-
ρα, εννιάμερα, σαράντα, τρίμηνα
κ.λπ.), αλλά και σε άλλες τακτές
ημέρες του χρόνου, αφιερωμέ-
νες στους νεκρούς (Ψυχοσάββατα
κ.λπ.).**

**λήμμα «κόλλυβα», Εγκυκλοπαίδεια
Πάπυρος, Λαρούς, Μπριτάννικα.**

**8. Θεοφάνης ο Κρης (1546). Κοί-
μηση της Θεοτόκου. Ι. Μονή
Σταυρονικήτα, Άγιον Όρος.**

Θάνατος και Ανάσταση στην ορθόδοξη Χριστιανική παράδοση.

1. Η Πτώση του ανθρώπου (Γεν 2, 15-17 και 3, 1-14. 23)

Πήρε, λοιπόν, ο Κύριος ο Θεός τον άνθρωπο και τον έβαλε μέσα στον κήπο της Εδέμ για να τον καλλιεργεί και να τον προσέχει. Του έδωσε αυτήν την εντολή: «Απ' όλα τα δέντρα του κήπου μπορείς να τρως. Από το δέντρο όμως της γνώσης του καλού και του κακού να μη φας· γιατί την ίδια μέρα που θα φας απ' αυτό, εξάπαντος θα πεθάνεις [θα γίνεις θνητός]». [...] Απ' όλα τα ζώα του αγρού, που είχε δημιουργήσει ο Κύριος ο Θεός, το φίδι ήταν το πιο πανούργο. Είπε

λοιπόν το φίδι στη γυναίκα: «Αλήθεια είπε ο Θεός να μη φάτε από κανένα δέντρο του κήπου;» Η γυναίκα τού απάντησε: «Μπορούμε να φάμε καρπούς απ' όλα τα δέντρα, εκτός από κείνο που βρίσκεται στη μέση του κήπου. Ο Θεός είπε να μη φάμε τον καρπό του, ούτε καν να τον αγγίξουμε, για να μην πεθάνουμε». Τότε το φίδι είπε στη γυναίκα: «Όχι βέβαια! Δε θα πεθάνετε· ξέρει όμως ο Θεός ότι την ημέρα που θα φάτε απ' αυτό, θα ανοιχτούν τα μάτια σας και θα γίνετε σαν θεοί, και θα γνωρίζετε το καλό και το κακό».

Η γυναίκα είδε ότι οι καρποί του δέντρου ήταν εύγευστοι, ελκυστικοί και ξεσήκωναν την επιθυμία για την απόκτηση γνώσης. Πήρε,

λοιπόν, από τους καρπούς του κι έφαγε· έδωσε και στον άντρα της που ήταν μαζί της, και έφαγε κι αυτός. Τότε άνοιξαν τα μάτια και των δύο και κατάλαβαν ότι ήταν γυμνοί. Έραψαν, λοιπόν, φύλλα συκιάς και έφτιαξαν καλύμματα για να σκεπάσουν τη γύμνια τους.

Τότε άκουσαν το θόρυβο που έκανε ο Κύριος ο Θεός, καθώς περπατούσε στον κήπο το δειλινό, και κρύφτηκαν απ' αυτόν ο Αδάμ και η γυναίκα του ανάμεσα στα δέντρα του κήπου. Αλλά ο Κύριος ο Θεός φώναξε τον Αδάμ και του είπε: «Πού είσαι;»

Εκείνος απάντησε: «Σε άκουσα στον κήπο, φοβήθηκα και κρύφτηκα, γιατί είμαι γυμνός».

«Ποιος σου είπε πως είσαι γυμνός;» ρώτησε ο Θεός. «Μήπως έφαγες από το δέντρο που σου είχα απαγορέψει να φας;»

Ο Αδάμ αποκρίθηκε: «Η γυναίκα που μου έδωσες, εκείνη μου πρόσφερε έναν καρπό και έφαγα».

Ο Κύριος ο Θεός ρώτησε τη γυναίκα: «Γιατί το έκανες αυτό;» Εκείνη απάντησε: «Το φίδι με εξαπάτησε και έφαγα».

Τότε είπε ο Κύριος ο Θεός στο φίδι: «Γι' αυτό που έκανες, καταραμένο να 'σαι μόνο εσύ απ' όλα τα ζώα της γης! Με την κοιλιά θα σέρνεσαι, και χύμα θα τρως σ' όλη σου τη ζωή. Έχθρα θα βάλω ανάμεσα σ' εσένα και στη γυναίκα, κι ανάμεσα στο σπέρμα σου και στο

σπέρμα της. Εκείνος θα σου συντρίψει το κεφάλι κι εσύ θα του πληγώσεις τη φτέρνα».

Έτσι, ο Κύριος ο Θεός έδιωξε τον άνθρωπο από τον κήπο της Εδέμ, για να καλλιεργεί τη γη απ' την οποία είχε προέλθει.

2. Προέλευση του κακού

Όσον αφορά στη φύση και την προέλευση του κακού πρέπει να διευκρινίσουμε ότι το κακό δεν υπάρχει ως δημιούργημα και ο Θεός δεν ευθύνεται γι' αυτό. Υπάρχει ως διακοπή της σχέσης του κτιστού κόσμου με το Θεό, σχέση που είναι απαραίτητη για να παραμείνει ο κόσμος ζωντανός, αφού από μόνος του δεν έχει ζωή. Η διακοπή

της σχέσης προέρχεται από τον άνθρωπο που ως «αυτεξούσιος» θέλησε να γίνει θεός χωρίς το Θεό. Έτσι επέλεξε τη διακοπή της σχέσης του με το Θεό που τον ζωοποιούσε και επιστρέφει στο μηδέν συμπαρασύροντας και την υπόλοιπη κτίση, αφού είναι ο ηγέτης της. Ο Θεός δε δημιουργεί το κακό, αλλά δίνει στον άνθρωπο τη δυνατότητα της επιλογής, αφού τον έχει δημιουργήσει με ελεύθερη βούληση (αυτεξούσιο) κι εκείνος επιλέγει να γίνει ίσος με το Θεό μέσω της ανυπακοής.

Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών
Β΄ Λυκείου, ΔΕ 11, σ. 100.

1. Άδης-Θάνατος

"Άδης" δεν είναι κάποιος τόπος, αλλά στη βιβλική γλώσσα σημαίνει αυτήν ακριβώς την πραγματικότητα του θανάτου, την κατάσταση του σκότους, της απελπισίας, της καταστροφής, ό,τι δηλαδή είναι ο θάνατος. Και αυτή η πραγματικότητα του θανάτου - την οποία φυσικά δεν δημιούργησε ο Θεός, ούτε τη θέλησε ποτέ για τα δημιουργήματα Του- τονίζει έντονα ότι ο "Άρχων του κόσμου τούτου" έχει τεράστια δύναμη στον κόσμο. Σατανάς, Αμαρτία, Θάνατος είναι οι "διαστάσεις" του Άδη, είναι το περιεχόμενο του. Διότι η αμαρτία έρχεται από το σατανά και ο θάνατος είναι το αποτέλεσμα της αμαρτίας: 'δι' ενός ανθρώπου ή αμαρτία εις

**τόν κόσμον εἰσῆλθεν καί διά τῆς
ἁμαρτίας ὁ θάνατος" (Ρωμ 5,12)**

**Σμέμαν, Αλ. (2003). Η Μεγάλη
Εβδομάδα. Αθήνα: Ακρίτας, σ. 46.**

2. Προσδοκῶ την Ανάσταση

**[...] Προσδοκῶ, περιμένω την
ανάσταση των νεκρών, γιατί η πί-
στη εντός μου – ἔστω και μόνο στις
καλύτερες, αγνότερες και πιο ανε-
βασμένες στιγμές της ζωής μου
– ἔχει διαπεραστεί από το φως
της αναστάσεως, από αυτή και μυ-
στηριώδη αλλά και υπέρτατα χα-
ρούμενη γνώση πως ο Χριστός
αναστήθηκε από τους νεκρούς, δια-
νοίγοντας το δρόμο και για τη δική
μας ανάσταση. Μας χάρισε την ίδια
Του τη ζωή – αθάνατη, που λάμπει
μέσα από το μνήμα, ελεύθερη από**

το θάνατο – και συνεπώς μεταμόρφωσε το θάνατό μας σε είσοδο, σε προσέγγιση, σε αρχή της νίκης. Περιμένω, προσδοκώ ανάστασιν νεκρών, γιατί αυτή μου έχει ήδη δοθεί, γιατί όλη η χριστιανική πίστη δεν είναι τίποτα άλλο παρά η λογικά αναπόδεικτη μα ωστόσο υπαπόδεικτη εσωτερική γνώση, πως ο άνθρωπος κλήθηκε για την αιωνιότητα.

Να γιατί το Σύμβολο της Πίστεως κλείνει με τη χαρά αυτού του “Προσδοκώ”, Αναμένω. Η ζωή συνεχίζεται. Η κάθε μέρα φέρνει μαζί της τις χαρές και τις λύπες της. Πέφτουμε, σηκωνόμαστε, ξαναπέφτουμε. [...]

Σμέμαν, Αλ. (2003³). Πιστεύω.
Μτφρ. Στάθης Κομνηνός.

**Σειρά: Ορθόδοξη Μαρτυρία 52.
Αθήνα: Ακρίτας, σ. 146.**

85 / 214

**Krishti u ngjall! - al-Masīh
qām!**

**Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
θανάτῳ θάνατον πατήσας
καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι
ζωὴν χαρισάμενος.**

**Ο Χριστὸς ἀναστήθηκε ἀπ’
τους νεκροὺς
Με τον θάνατό του νίκησε τον
θάνατο
και σε ὅλους τους νεκροὺς
χάρισε τη ζωή.**

**Christ is Risen! - Χριστος
Воскрес!**

3. Η χαρά της Ανάστασης

Είναι, άραγε, η χαρά της Ανάστασης χαρά παρόμοια μ' αυτή που νιώθουμε όταν, σε κάποιο έργο που παρακολουθούμε, ο "καλός" στο τέλος νικά; Μια τέτοια χαρά καρυκεύει ίσως τον θεατή με ένα αίσθημα ικανοποίησης, δεν αλλάζει όμως την ύπαρξή του.

Αν λοιπόν επιχειρήσουμε να ψηλαφίσουμε το ακατόρθωτο που κατορθώθηκε και ποια είναι η αιτία των πανηγυρισμών, θα πρέπει να κοντοσταθούμε σε ορισμένα σημεία:

Με τη σάρκωσή του ο Υιός προσέλαβε την ανθρώπινη φύση για να την "επεξεργαστεί", δηλαδή να τη μπολιάσει με τη θεότητα του, να την αναπλάσει, να ανακαινίσει τον

**άνθρωπο και να λυτρώσει το σύμ-
μπαν από όλες τις δυνάμεις που το
φθείρουν και το κολοβώνουν, δη-
λαδή από κάθε είδους θάνατο - από
την αποσύνθεση της βιολογικής
μας υπόστασης μέχρι την εξάτμιση
της αγάπης και τη θανάτωση της
σχέσης μας με τους άλλους. [...] Η
Γέννηση του Χριστού λοιπόν υπήρ-
ξε το θαυμαστό ξεκίνημα αυτού του
έργου, πλην όμως ξεκίνημα, κι όχι
συνάμα τέρμα, όπως μερικές φορές
την εμφανίζουμε αυτονομημένη. Το
έργο του κορυφώθηκε με την Ανά-
στασή του. Αυτό που εγέρθηκε από
τον τάφο δεν ήταν γυμνή η θεότη-
τα του Θεανθρώπου, ούτε απλώς
ένα ασώματο πνεύμα. Αν γινόταν
αυτό, θα σήμαινε το θρίαμβο του
θανάτου[...] Ο Χριστός όμως εγέρ-**

θηκε πλήρης. Ουδέποτε αποσαρκώθηκε. Όταν εμφανίστηκε μετά την Ανάστασή του στους μαθητές, τους διαβεβαίωσε ακριβώς γι' αυτό. "Βεβαιωθείτε ότι είμαι εγώ ο ίδιος. Ψηλαφίστε με και δείτε. Ένα φάντασμα δεν έχει σάρκα και οστά, όπως βλέπετε πως έχω εγώ" (Λουκ. 24:39). [...] Η Ανάσταση κοντολογίς σήμανε την πραγμάτωση του ολότελα καινούριου στην ιστορία, την ανάδυση του νέου τύπου ανθρώπου, του ανακαινισμένου, του μη υποκείμενου σε κάθε είδος φθοράς και θανάτου, κοντολογίς, του ανθρώπου έτσι όπως θα έπρεπε να είναι.

Παπαθανασίου Θ. Ν. (2007).
Με την ψυχή στα πόδια,
Αθήνα: Εν πλω, σ. 25-27.

4. «Ἐνθα οὐκ ἔστι πόνος...»

Ἡ εμπειρία του [θανάτου] είναι βασανιστική. Πληγώνει ο επώδυνος χωρισμός και το κενό, τα ανεκπλήρωτα όνειρα, οι ζωντανές αναμνήσεις, η αίσθηση της άγνωστης συνέχειας, ο φόβος του οριστικού τέλους, η υποψία ότι μπορεί να ξεχάσουμε το πρόσωπο, οι τύψεις, τα αν, τα μήπως, οι ενοχές, οι αμφιβολίες. Μας λείπει το σώμα αυτό που βλέπουμε, που εκφράζει την εικόνα του προσώπου, που μιλάει και σκέπτεται, αυτό που φιλούμε, που αγκαλιάζουμε. [...] Μας τυραννάει και η ασυνείδητη ή υποσυνείδητη σκέψη του δικού μας θανάτου.

**9. Μάρκος Μπαθάς. Η εις Άδου
κάθοδος (1498 – 1578).**

Όλα αυτά δημιουργούν βαθύ φυσικό πόνο στην ψυχή. Και αυτό είναι καθολικό γεγονός, το ζούμε όλοι, δεν έχει εξαιρέσεις. Ακόμη και η Εκκλησία, κατά την εξόδιο ακολουθία, ψάλλει: "Θρηνῶ καί ὀδύρομαι ὅταν ἐννοήσω τόν θάνατον". Οι ύμνοι της Μεγάλης Παρασκευής και τα εγκώμια δεν δυσκολεύονται να περιγράψουν με πολύ έντονους όρους το ανθρώπινο δράμα της Παναγίας.

Παρά ταύτα, η Εκκλησία μάς δίνει και μία άλλη διάσταση του θανάτου. Μας μιλάει για μακαριότητα, για ανάπαυση, για Βασιλεία Θεού, για κατάσταση «ἐνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη οὐ στεναγμός, ἀλλά ζωή ἀτελεύτητος". Μιλάει για ζωή

και ανάσταση που κρύβονται πίσω από τη θλίψη, το αδιέξοδο, την τραγικότητα του θανάτου, τον οποίο μάλιστα ονομάζει κοίμηση. Και όλα αυτά δεν προσφέρονται ως παρηγορητική διδασκαλία, ως ανακουφιστική ψευδαίσθηση, ως αναγκαία τεχνητή απομάκρυνση από την πραγματικότητα, ως ενδεχόμενο, αλλά ως η μόνη, μεγάλη και κεντρική αλήθεια, ως η διαχρονική εμπειρία της εκκλησίας και ως η βιωματική απόδειξη της χάριτος των αγίων.

Νικόλαος, Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής (2015).

Εκεί που δεν φαίνεται ο Θεός.
Αθήνα: Σταμούλης, σ. 257-258.

5. Από την Ακολουθία του Επιτάφου Θρήνου (Εγκώμια, Στάσις πρώτη)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ
κατετέθης Χριστέ,
καὶ θανάτῳ σου τὸν θάνατον
ᾤλεσας,
καὶ ἐπήγασας τῷ κόσμῳ, τὴν ζωὴν.

Ἡ ζωὴ πῶς θνήσκεις; πῶς καὶ
τάφῳ οἰκεῖς; τοῦ
θανάτου τὸ βασίλειον λύεις δέ, καὶ
τοῦ Ἄδου
τοὺς νεκροὺς ἐξανιστᾷς.

ΑΠΟΔΟΣΗ

**Χριστέ, Εσύ, που είσαι η (όντως)
ζωή,
τοποθετήθηκες σε τάφο, και με
τον θάνατό Σου
κατέστρεψες (και εξαφάνισες)
τον θάνατο,
και έγινες πηγή ζωής για τον
κόσμο.**

**(Εσύ, Κύριε, που είσαι) η ζωή,
πώς πεθαίνεις;
Και πώς κατοικείς σε τάφο; Αλλ'
όμως (με τον θάνατό Σου)
καταργείς το βασίλειο του θανάτου
και επαναφέρεις στη ζωή τους
νεκρούς που
κατείχε (ως αιχμαλώτους) ο άδης.**

95 / 215 - 216

Ὡς βροτὸς μὲν θνήσκεις, ἔκουσίως
Σωτήρ,
ὡς Θεὸς δὲ τοὺς θνητοὺς
ἐξανέστησας, ἐκ
μνημάτων καὶ βυθοῦ ἁμαρτιῶν.

Κἂν νεκρὸς ὠράθης, ἀλλὰ ζῶν ὡς
Θεός,
ἐπανάγεις ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια,
τοὺς ἐκεῖθεν
πεπτωκότας, Ἰησοῦ.

Ως άνθρωπος μεν πεθαίνεις με τη
θέλησή Σου,
Σωτήρα, ως Θεός δε
(παντοδύναμος) ανέστησες
τους θνητούς ανθρώπους από τα
μνήματα και
από την άβυσσο των αμαρτιών.

Αν και εθεάθης νεκρός, όμως ως
ζωντανός
(αληθινός) Θεός επαναφέρεις
από τη γη προς
τον ουρανό (στη βασιλεία του
Θεού) εκείνους,
Ιησού, που από εκεί είχαν
(εκ)πέσει.

Μετάφραση Επιφάνιου
Θεοδωρόπουλου, αρχιμανδρίτη
(1988). Η Μεγάλη Εβδομάς μετά
ερμηνείας. Αθήνα: Αποστολική
Διακονία (σε απόδοση).

6. Ευλογητάρια από την Εξόδιο Ακολουθία

**Ὁ πάλαι μέν, ἐκ μὴ ὄντων πλάσας
με, καὶ εἰκόνι σου θεία τιμήσας,
παραβάσει ἐντολῆς δὲ πάλιν με
ἐπιστρέψας, εἰς γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθην,
εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν ἐπανάγαγε, τὸ
ἀρχαῖον κάλλος ἀναμορφώσασθαι.**

**Εἰκὼν εἶμι, τῆς ἀρρήτου δόξης σου,
εἰ καὶ στίγματα φέρω πταισμάτων·
οἰκτείρησον τὸν σὸν πλάσμα,
Δέσποτα, καὶ καθάρισον σῆ
εὐσπλαγχνία· καὶ τὴν ποθεινὴν
πατρίδα παράσχου μοι, Παραδεί-
σου πάλιν ποιῶν πολίτην με.**

**Εσύ που τον παλιό καιρό με
έπλασες από το μηδέν και με τί-
μησες με τη θεία σου εικόνα,
αφού παρέβηκα την εντολή Σου
με γύρισες πάλι στη γη από την
οποία προέρχομαι, επανάφερε με
στο καθ' ομοίωσιν για να ξανα-
βρώ την παλιά ομορφιά.**

**Είμαι εικόνα της ανείπωτης δό-
ξας Σου, αν και φέρω σημάδια της
αμαρτίας. Λυπήσου το πλάσμα
Σου, Δέσποτα, και καθάρισέ το με
την ευσπλαχνία Σου. Δώσε μου
την πατρίδα που ποθώ κάνοντάς
με ξανά πολίτη του Παραδείσου.**

Προσωπική στάση απέναντι στον θάνατο.

1. Το «διώροφο κτίριο»

Αυτό που συχνά έχουμε στο νου μας είναι μια εικόνα στατική: Ο ανθρώπινος κόσμος μοιάζει να αποτελεί τον κάτω όροφο ενός διώροφου κτιρίου, του οποίου ο επάνω όροφος είναι οι ουρανοί. Σωτηρία στο πλαίσιο αυτού του μοντέλου, είναι ο απεγκλωβισμός της ανθρωπίνης ψυχής από τον κάτω όροφο των βασάνων για να αναπαυθεί στον επάνω. Όσο αιώνια όμως είναι η κατ' αυτόν τον τρόπο διάταξη των ορόφων, τόσο αιώνιος είναι και ο θάνατος αφού είναι το απαραίτητο όργανο για τη λύτρωση της ψυχής από τον κόσμο. Πού χωράει

σ' αυτό το σχήμα η Ανάσταση του Χριστού;

[...] Όταν ο Χριστός αναστήθηκε, δε μετέτρεψε αυτομάτως, μαγικά και αναγκαστικά όλους τους ανθρώπους σε άφθαρτες, αναστημένες υπάρξεις, αλλά τους προσφέρει μια ολότελα νέα υπαρξιακή δυνατότητα, η οποία δύναται να θέσει οριστικό τέρμα στο θάνατο. Ο αναστάς Χριστός (ας μου επιτραπεί η παρομοίωση) είναι σαν το φάρμακο που επιτέλους φτιάχθηκε για να εκμηδενίσει μια χρόνια αρρώστια. Αυτό σημαίνει ότι το φάρμακο ούτε γεννιέται νομοτελειακά από τον ίδιο τον οργανισμό του αρρώστου, ούτε θα βρεθεί μαγικά και αναπόδραστα στα στομάχια των ασθενών. Αυτοί καλούνται ελεύθερα να

101 / 216 - 217

**το εμπιστευθούν, να το θελήσουν
και να το δεχτούν.**

**Παπαθανασίου Θ. Ν. (2007).
Με την ψυχή στα πόδια. Αθήνα:
Εν πλω, σ. 27-30.**

Τελειώνοντας τη Διδακτική Ενότητα...

- ✓ Συνδέουμε τον θάνατο με την αμαρτία και το κακό, σύμφωνα με την Ορθόδοξη χριστιανική διδασκαλία.
- ✓ Ερμηνεύουμε τον θάνατο υπό το πρίσμα της Ανάστασης σύμφωνα με τη χριστιανική πίστη και διδασκαλία.
- ✓ Κρίνουμε τις προτάσεις αντιμετώπισης του θανάτου στο πλαίσιο των θρησκειών.

Σημειώνουμε...

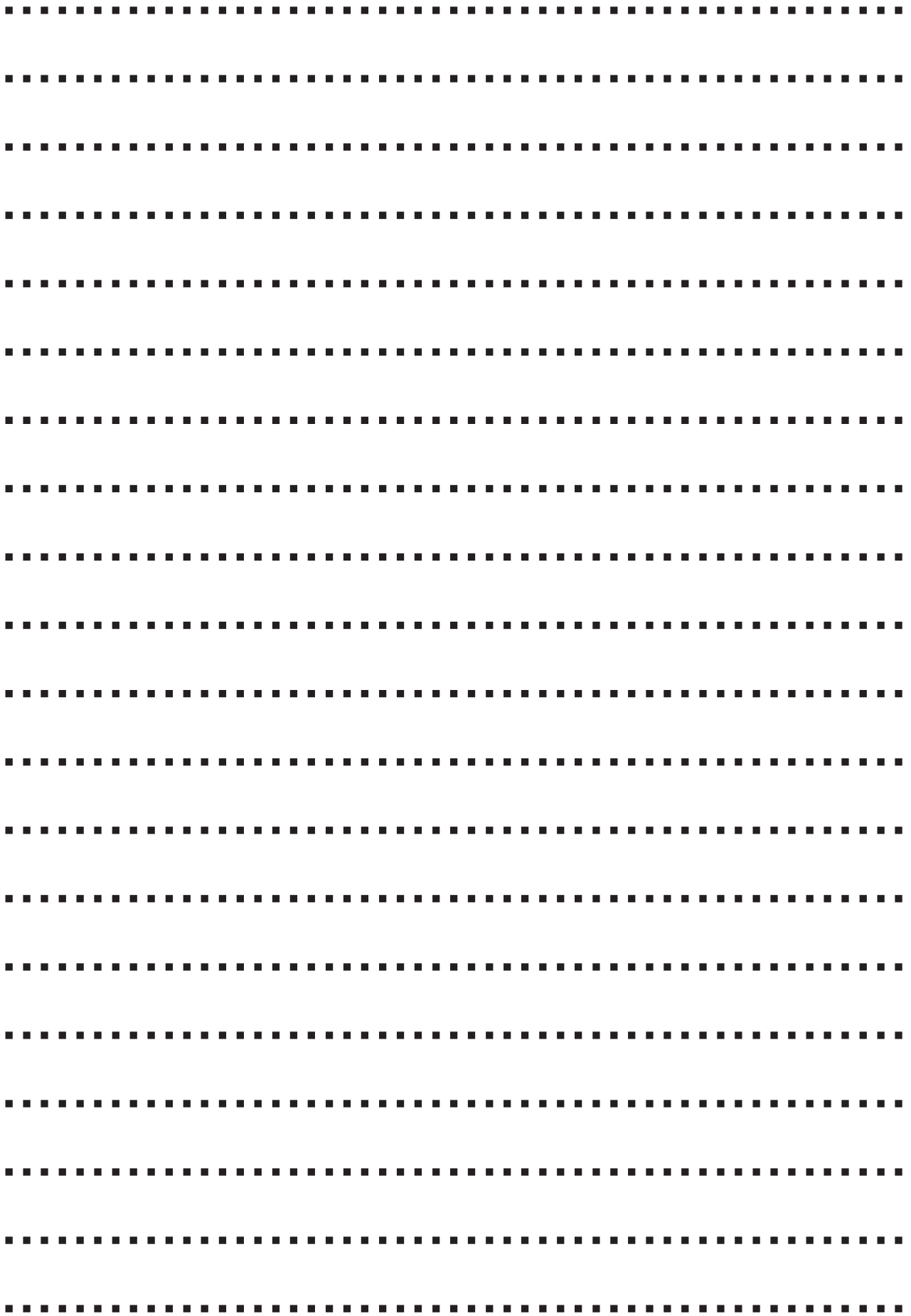
.....

.....

.....

.....

.....

5.3. ΑΔΙΚΙΑ

Δίκαιο και άδικο.

Άρθρα από ηλεκτρονικές εφημερίδες

1. Κοινωνία χτισμένη στην αδικία

ΝΙΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ 21.03.2014

«Το σύστημα κοινωνικής προστασίας στην Ελλάδα ήταν απροετοίμαστο για την οικονομική και κοινωνική κρίση», σημείωσε ο Οργανισμός για την Οικονομική Συνεργασία και Ανάπτυξη στην έκθεση που δόθηκε στη δημοσιότητα την Τρίτη. «Πριν από την κρίση, η Ελλάδα προόριζε σχεδόν το 30%

των κρατικών εξόδων για κοινωνικούς σκοπούς, αλλά μεγάλο μέρος αυτών των χρημάτων πήγαινε σε σχετικώς εύπορα νοικοκυριά. Από το 2007/08, το σύνολο των δαπανών για την κοινωνική προστασία και την υγεία μειώθηκε κατά 18% σε πραγματικές τιμές, σε αντίθεση με αύξηση 14% στη μέση χώρα-μέλος του ΟΟΣΑ».

Εφημ. Η Καθημερινή (21.3.2014)
[http://www.kathimerini.gr/759140/
opinion/epikairothta/politikh/
koinwnia-xtismenh-sthn-adikia](http://www.kathimerini.gr/759140/opinion/epikairothta/politikh/koinwnia-xtismenh-sthn-adikia)

2. «Ραγίζει» η καρδιά από την αδικία στην εργασία μας

ΚΟΣΜΟΣ 03.11.2005

The New York Times

Σπασμένα νεύρα και «ραγισμένη» καρδιά φαίνεται ότι προκαλεί η έλλειψη δικαιοσύνης στον εργασιακό χώρο. Σύμφωνα με μελέτη Φινλανδών επιστημόνων, που δημοσιεύτηκε στα τέλη του περασμένου μήνα στην επιστημονική επιθεώρηση *Archives of Internal Medicine*, οι άνδρες που θεωρούν ότι στην εργασία τους δεν υπάρχει «δικαιοσύνη» για όλους και ότι οι ίδιοι αδικούνται έχουν πολύ περισσότερες πιθανότητες να πάθουν έμφραγμα, καρδιακή προσβολή ή ακόμα

και να πεθάνουν από στεφανιαία νόσο συγκριτικά με όσους θεωρούν ότι στο γραφείο επικρατεί αξιοκρατία και δικαιοσύνη[...].

Ομπρέλα η δικαιοσύνη

Οι άνδρες που πιστεύαν ότι στο εργασιακό τους περιβάλλον πρυτάνευε η δικαιοσύνη ήταν στην πλειοψηφία τους μεγαλύτερης ηλικίας, παντρεμένοι, είχαν καλύτερη εκπαίδευση και είχαν φτάσει σε αρκετά υψηλές θέσεις στην εργασιακή ιεραρχία. Συνήθως είχαν φυσιολογικό σωματικό βάρος. Ακόμα όμως και όταν με τα κατάλληλα στατιστικά πρότυπα έγιναν οι απαιτούμενες προσαρμογές, το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο: Όσοι θεωρούσαν

ότι ήταν θύματα ενός «κόσμου κακού και άδικου» εμφάνιζαν συχνότερα συμπτώματα στεφανιαίας νόσου.

Εφημ. Η Καθημερινή (3.11.2005)
<http://www.kathimerini.gr/232649/article/epikairothta/kosmos/ragizei-h-kardia-apo-thn-adikia-sthn-ergasia-mas> -

3. Μεγάλη ομάδα, μεγάλη αδικία

Στο Μεξικό το 1986 το μεγάλο σκάνδαλο δεν ήταν μόνο το χέρι του Μαραντόνα. Στην ιστορία έχει περάσει και η "σφαγή" μιας εξαιρετικής ομάδας, της Σοβιετικής Ένωσης του Βαλερί

Λομπανόφσκι. Ο Γιάννης Φιλέ-
ρης σας θυμίζει-παρουσιάζει την
ιστορία της

Επιμέλεια: Γιάννης Φιλέρης

Δημοσίευση: 27 Ιουν. 2014

Το 1986 στο Μεξικό δεν ήταν μόνο το χέρι του Θεού. Δεν υπήρχε μόνο ο Μαραντόνα, που έβαλε γκολ με το χέρι πανηγυρίζοντας σα να μην είχε συμβεί τίποτε. Στην ιστορία έχει περάσει και η "σφαγή" των Σοβιετικών από τον Σουηδό διαιτητή Φρέντρικσον, στο περίφημο παιχνίδι με το Βέλγιο. Οι "διάβολοι" νίκησαν με 4-3 στην παράταση, αλλά τα δυο πρώτα τους γκολ ... σημειώθηκαν από θέση οφσάιντ.

Ηλ/νική εφημερίδα «Sport24»
(27.6.2014)

<http://www.sport24.gr/Columns/longform/megalh-omada-megalh-adikia.2865794.html>

**Ο Θεός και η αδικία στον κόσμο
(θεοδικία).**

1. Από την Αγία Γραφή

- Ψλμ 118, 137: Δίκαιος είσαι, Κύριε, κι οι αποφάσεις σου σωστές.
- Μτ 5, 6: Μακάριοι όσοι πεινούν και διψούν για την επικράτηση του θελήματος του Θεού, γιατί ο Θεός θα ικανοποιήσει την επιθυμία τους.

111 / 218 - 219

- **Ιω 9, 1-2: Ο εκ γενετής τυφλός**
Καθώς πήγαινε στο δρόμο του ο Ιησούς, είδε έναν άνθρωπο που είχε γεννηθεί τυφλός. Τον ρώτησαν, λοιπόν, οι μαθητές του: «Διδάσκαλε, ποιος αμάρτησε και γεννήθηκε αυτός τυφλός, ο ίδιος ή οι γονείς του;»
- **Α Κορ 6, 9:** «Δεν ξέρετε ότι άνθρωποι άδικοι δε θα έχουν θέση στη βασιλεία του Θεού;»
- **Α Κορ 10, 13:** [...] ο Θεός, που κρατάει τις υποσχέσεις του, δε θα επιτρέψει σε κανέναν πειρασμό να ξεπεράσει τις δυνάμεις σας· αλλά, όταν έρθει ο πειρασμός, θα δώσει μαζί και τη διέξοδο, ώστε να μπορέσετε να τον αντέξετε.

2. Τραγούδι: Αν είσαι Θεός (2000)

**Στίχοι: Πάνος Κατσιμίχας & Χάρης
Κατσιμίχας**

**Μουσική/Ερμηνεία: Πάνος Κατσιμί-
χας & Χάρης Κατσιμίχας**

Άλμπουμ: Τρύπιες σημαίες

**Πόσα ποτάμια αίμα
Πόσα ποτάμια δάκρυ
Και πόσα παρακάλια
Θέλεις ακόμα από μας**

**Τώρα που τρελαθήκαμε
Και λύσσαξε η μπόρα
Αν ήσουνα ποτέ εδώ
Πες μου που είσαι τώρα;**

**Αν είσαι θεός
Γιατί δε μας λυπάσαι;**

113 / 219

**Αν είσαι θεός
Γιατί δε μας μιλάς;
Αν είσαι θεός
Γιατί δε μας θυμάσαι,
γιατί γυρνάς την πλάτη,
γιατί μας παρατάς;**

**Φτύνουνε τ' όνομά σου
Κατώτεροι θεοί
Ουρλιάζουνε κατάρες
γιατί σιωπάς εσύ;**

**Κρατούνε τις ζωές μας
Του δαίμονα τα κτήνη
Αν είμαστε παιδιά σου εμείς
γιατί νικάν' αυτοί;
γιατί νικάν' αυτοί;
γιατί νικάν' εκείνοι;**

114 / 219 - 220

3. Γιατί σε μένα, Θεέ μου;

Δεν είμαι παιδί Σου; Δεν είσαι Θεός αγάπης; Τι σχέση μπορεί να έχει η αγάπη Σου με το μαρτύριό μου; Πώς να με προσελκύσουν τα μαστιγώματά σου; Πώς συνδυάζεται η καλοσύνη Σου με την ανερμήνευτη λογική του πόνου, με τη θλίψη, με το ενδεχόμενο του σκανδαλισμού;

[...] Ο πόνος δεν απαντιέται με επιχειρήματα. Ούτε η αδικία και ο θάνατος αντιμετωπίζονται με τη λογική. Τα προβλήματα αυτά λύνονται με το εμφύσημα και την πνοή που μόνο ο Θεός δίνει. Λύνονται με το Άγιο Πνεύμα. Ξεπερνιούνται με την ταπεινή αποδοχή του θελήματος του Θεού, που είναι τόσο αληθινό αλλά συνήθως και τόσο

ακατανόητο. [...] Στο διάλογο με τον πόνο, την αδικία και το θάνατο είμαστε υποχρεωμένοι να βγούμε από τα ανθρώπινα μέτρα. Αυτή είναι όχι μόνο η έξοδος από τη δοκιμασία αλλά και η ευεργεσία της.

Νικόλαος, Μητροπολίτης
Μεσογαίας και Λαυρεωτικής
(2006³). Άνθρωπος μεθόριος,
Από τα αναπάντητα διλήμματα
στα περάσματα της
«άλλης λογικής».
Αθήνα: Εν πλω,
σ. 19, 32-33, 36.

4. Θεοδικία

[...] Ο Θεός ως αγαθός και παντοδύναμος, κυρίαρχος πάνω σε όλα, δεν πρέπει να επιτρέπει τη

δυστυχία και την οδύνη των αθώων υπάρξεων, όπως άλλωστε το απαιτεί ο στοιχειώδης κανόνας του δικαίου και της ηθικής. Όποιος προβάλλει μια τέτοια απαίτηση καταρχήν σωστά αποδέχεται το μεγαλείο και την κυριότητα του Θεού. [...] Η αγαθότητα, η παντοδυναμία και η δικαιοσύνη του Θεού εκλαμβάνονται με φυσική και νομική έννοια. Η απαίτηση του ανθρώπου σ' αυτά τα πλαίσια της θεοδικίας είναι περίπου τα εξής: όπως ο άνθρωπος έχει δυνάμεις με τις οποίες κυριαρχεί πάνω στη φύση και στην κοινωνική ζωή, το ίδιο θα έπρεπε να κάνει και ο Θεός κατά μείζονα λόγο. Όσοι κάνουν αυτή τη σκέψη δεν αντιλαμβάνονται ότι ζητούν χωροφύλακα, εισαγγελέα

και ένα προστάτη και τροφοδότη συνεχώς πάνω από τη δημιουργία και τα κεφάλια μας. Τίποτα να μη γίνεται που να μας γεννάει οδύνη, και καμιά αδικία να μην επιτελείται, αφού ο Θεός θα τη σταματάει ή θα την ανατρέπει αμέσως. Πέρα από το ότι ένας τέτοιος Θεός θα ήταν πολύ στενάχωρο πράγμα, θα ήταν συνάμα μια φυσική δύναμη και μια αναγκαιότητα. Κατά βάση, αφού θα προστατευόταν συνεχώς, κυριαρχικώς και μηχανικώς, δεν θα υπήρχε χώρος για την προσωπική και ελεύθερη αυτοδημιουργία. Και έτσι ο άνθρωπος κατά βάση πρέπει να παραιτηθεί από το δώρο της συνδημιουργίας. Θα ήταν ένα λιθάρι, ένα φυτό, ένα ζώο ίσως, μια μηχανή, ποτέ όμως συνδημιουργός.

[...] Με ένα λόγο, δεν θα υπάρχουν ελεύθερα πλάσματα, αλλά κατευθυνόμενα. [...]

Το βιβλίο του Ιώβ είναι κλασικό για την περίπτωση της θεοδικίας. Πέρα από την απaráμιλλη λογοτεχνική δύναμη αυτού του βιβλίου, το θεολογικό του περιεχόμενο καταυγάζει τον ανθρώπινο προορισμό και τη σχέση προς το Δημιουργό του. Οι τρεις φίλοι του Ιώβ παγιδεύονται στο νομικό πνεύμα, θεωρώντας το κακό ως μέσο τιμωρίας για τις αμαρτίες του ανθρώπου. [...] Ποιος ξέρει ποια είναι η δικαιοσύνη του Θεού; Και γιατί αυτή να μοιάζει με την ανθρώπινη; Πώς ο άνθρωπος, ο «γη και σποδός» και επομένως δημιούργημα από το μηδέν,

μπορεί να αποδίδει στον Θεό ιδιότητες ειλημμένες από τη φυσική και τη νομική τάξη; [...]

Άλλωστε η υποδούλωση του ανθρώπου στη φυσική και στη νομική πραγματικότητα τον εξωθεί στην απαίτηση να ζητάει από τον Θεό, καθώς κυριαρχεί στον κόσμο η αρρώστια και η αδικία, να ενεργεί κάθε φορά σαν επιδέξιος γιατρός και εισαγγελέας. [...]

**Ματσούκας, Ν. (19862).
Το πρόβλημα του κακού.
Δοκίμιο πατερικής θεολογίας.
Θεσσαλονίκη: Πουρναράς,
σ. 279-283.**

5. Ένα γιατί που γίνεται πίστη...

«Γιατί;» [...] Μια λέξη που κυριαρχεί στη γλώσσα μας ζητώντας

λύτρωση. [...] Μια οργή κι ένας θυμός που δεν φανερώθηκε.

«Γιατί;» Μια λέξη που αγιάστηκε πάνω στον Σταυρό του Χριστού μας, εκείνη τη στιγμή που η καρδιά του φοβήθηκε και κραύγασε απεγνωσμένα, «Ηλί, Ηλί, λαμιά σαβαχθανί», τουτέστιν, «Θεέ μου, Θεέ μου, ίνα τί μέ έγκατέλιπες;».

Την πρόφερε και νοηματοδοτήθηκε. Έγινε οδός, τρόπος να ρωτάς και να εμπιστεύεσαι συγχρόνως μια μεγάλη Αγάπη. Πάνω στον Σταυρό ο πόνος έγινε σχέση.

[...] Μην ξεχνάμε ότι ο μεγαλύτερος πόνος είναι το «γιατί» του πόνου.

Πες λοιπόν το «γιατί» της καρδιάς σου, μην φοβάσαι ότι θα αμαρτήσεις, το είπε πρώτος ο Χριστός

μπροστά στη μοναξιά και την προδοσία.

Να θυμάσαι, όμως, ότι Εκείνος μετά την αγωνία, μετά το βαθύ υπαρξιακό ερώτημα, πέρασε στην παράδοση του εαυτού του στο θέλημα του Θεού. Δηλαδή σταμάτησε να σκέφτεται κι αφέθηκε να νιώσει. Δεν ρωτούσε πλέον αλλά αισθανόταν. Τι αισθανόταν; Το σχέδιο του Θεού. Την παρουσία Εκείνου. Το μυαλό ρωτά μα η καρδιά γνωρίζει, πιστεύει και εμπιστεύεται.

**Παπαδόπουλος, π. Χαράλαμπος
(2015). Κάθε τέλος μια αρχή.
Αθήνα: Αρμός, σ. 45-46.**

1. **Ιωβ 1, 1-3· 13-22. 2, 7-13: Η ιστορία του Ιώβ**

Στην Αυσίτιδα ζούσε κάποτε ένας άνθρωπος που ονομαζόταν Ιώβ. Ο άνθρωπος αυτός ήταν δίκαιος και τέλειος· σεβόταν το Θεό και αποστρεφόταν το κακό. Είχε αποκτήσει εφτά γιους και τρεις θυγατέρες. Είχε επίσης περιουσία εφτά χιλιάδες γιδοπρόβατα, τρεις χιλιάδες καμήλες, πεντακόσια ζευγάρια βόδια, πεντακόσια γαϊδούρια, καθώς και πλήθος υπηρέτες. Ήταν ο πλουσιότερος άνθρωπος απ' όλους που κατοικούσαν στην Ανατολή. [...]

Μια μέρα [...] φτάνει στον Ιώβ ένας αγγελιοφόρος και του λέει:
«Εκεί που τα βόδια όργωναν και τα γαϊδούρια έβοσκαν κοντά τους, όρμησαν Σαβαίοι ληστές και τα άρπαξαν!

Σκότωσαν τους δούλους σου με τα ξίφη τους και μονάχα εγώ κατάφερα να γλιτώσω, για να σου φέρω τα νέα».

Ενώ αυτός ακόμα μιλούσε, έρχεται άλλος αγγελιοφόρος και του λέει: «Φωτιά έπεσε απ' τον ουρανό κι έκαψε τα πρόβατα και τους δούλους σου! Τα 'κανε όλα στάχτη [...]».

Ενώ αυτός ακόμα μιλούσε, έρχεται κι άλλος και του λέει: «Τρεις ομάδες Χαλδαίων ρίχτηκαν στις καμήλες και τις άρπαξαν! Σκότωσαν τους δούλους σου με τα ξίφη τους [...]».

Ενώ και αυτός μιλούσε ακόμη, έρχεται κι άλλος αγγελιοφόρος και λέει: «Οι γιοι σου και οι θυγατέρες σου έτρωγαν κι έπιναν στο σπίτι του μεγαλύτερου αδερφού τους. Ξαφνικά φύσηξε άνεμος δυνατός [...],

χτύπησε το σπίτι από παντού και το γκρέμισε! Τα παιδιά πλακώθηκαν στα ερείπια και σκοτώθηκαν [...]».

Τότε σηκώθηκε ο Ιώβ και ξέσκισε το μανδύα του· ξύρισε το κεφάλι του κι έπεσε καταγής. Προσκυνούσε κι έλεγε:

«Γυμνός απ' την κοιλιά βγήκα της μάνας μου, γυμνός και θα γυρίσω πίσω στη μάνα γη.

Ο Κύριος όλα τα 'δωσε, ο Κύριος και τα πήρε πίσω. Ευλογημένο να 'ναι τ' όνομά του!»

Έτσι, παρ' όλες αυτές τις συμφορές, ο Ιώβ δεν αμάρτησε και δεν ξεστόμισε τίποτα το ανάρμοστο ενάντια στο Θεό.

[...] γέμισε ο Ιώβ πληγές, από την κορφή ως τα νύχια. [...] Εκείνος όμως έλεγε: «[...] Μόνο τα καλά θα

δεχόμαστε απ' το Θεό; Δεν πρέπει να δεχτούμε και τα άσχημα;»

Ο Ιώβ είχε τρεις φίλους [...]. Όταν, λοιπόν, αυτοί οι φίλοι του έμαθαν τη μεγάλη συμφορά που βρήκε τον Ιώβ, ήρθαν [...] να τον επισκεφθούν για να του συμπαρασταθούν και να τον παρηγορήσουν. Καθώς όμως τον είδαν από μακριά δεν τον αναγνώρισαν και ξέσπασαν σε κλάμα γοερό. [...] Έπειτα κάθισαν μαζί του καταγής εφτά μερόνυχτα. Κανένας τους δεν του μιλούσε, γιατί έβλεπαν πόσο μεγάλος ήταν ο πόνος του.

Όταν τελικά πήγαν κοντά του, άρχισε ένας διάλογος ανάμεσα σ' αυτούς και τον Ιώβ. Στη συζήτησή τους αυτοί, αντί να προσφέρουν παρηγοριά, έγιναν κατήγοροι του Ιώβ υποστηρίζοντας με απόλυτη

βεβαιότητα την παλιά ιουδαϊκή άποψη. Η πείρα των πατέρων, του έλεγαν, μας έχει διδάξει ότι μόνο ο άδικος πάσχει και βασανίζεται. Ψάξε λοιπόν να θυμηθείς τα σφάλματα που έκανες και ζήτησε από το Θεό να σε συγχωρήσει και να σε αποκαταστήσει. Ο Ιώβ επέμενε ότι είναι αθώος και πάσχει άδικα. Βλέπει ότι στον κόσμο αυτό πολλοί κακοί περνούν ζωή αξιοζήλευτη. Αναγνωρίζει ότι ο Θεός είναι παντοδύναμος. Φτάνει όμως στο σημείο να αμφιβάλλει: είναι δίκαιος; Μέσα στον πόνο του καταράστηκε την ώρα που γεννήθηκε και προκαλούσε το Θεό να παρουσιαστεί και να του δείξει σε ποιο σημείο έσφαλε.

Η συζήτηση έχει καταλήξει σε

αδιέξοδο. Η κάθε πλευρά είναι σίγουρη πως έχει το δίκαιο με το μέρος της. Η βεβαιότητα του Ιώβ ξεκινάει από την προσωπική του εμπειρία. Η επιμονή των φίλων του από την πίστη και το σεβασμό στη σοφία της παράδοσης.

Η απάντηση δίνεται στο τέλος του βιβλίου από τον ίδιο το Θεό, ο οποίος ελέγχει τόσο τον Ιώβ, όσο και τους τρεις φίλους του για τον τρόπο με τον οποίο σκέφτονται.

Θυμίζει στον Ιώβ ότι ως δημιουργήματα που είναι δεν μπορεί να κατανοήσει και να κρίνει το δημιουργό του. Η ανθρώπινη σοφία δεν μπορεί να συγκριθεί με τη θεία σοφία που δημιούργησε και κυβερνά τον κόσμο. Αντί λοιπόν να προσπαθεί να καταλάβει ο άνθρωπος

πώς ενεργεί ο Θεός, ας έχει εμπιστοσύνη στη σοφία, την παντοδυναμία και την αγάπη του. Τα λόγια του Θεού έκαναν τον Ιώβ να αναγνωρίσει ότι έσφαλε και να μετανοήσει ειλικρινά για τα παράπονά του.

Ο Θεός στη συνέχεια, κατηγορεί και τους τρεις φίλους του Ιώβ ότι μίλησαν απερίσκεπτα, επειδή κι εκείνοι ήθελαν να ενεργεί ο Θεός σύμφωνα με τον τρόπο που σκέφτονται και επιθυμούν οι άνθρωποι.

Η ιστορία τελειώνει με την πληροφορία ότι ο Ιώβ αποκαταστάθηκε σε διπλάσια αγαθά και ευτυχία από εκείνα που είχε πριν από τη δοκιμασία.

Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών

**Α΄ Γυμνασίου [Δόικος Δ.,
Κωνσταντίνου Μ., Καζλάρη Π.
(1995). Προετοιμασία των
ανθρώπων για τον καινούριο
κόσμο του Θεού], ΔΕ 38, σ. 200.**

2. Ιω 9, 1-7. 13-14. 16-18. 24-39: Η θεραπεία του εκ γενετής τυ- φλού

**Καθώς πήγαινε στο δρόμο του
ο Ιησούς, είδε έναν άνθρωπο που
είχε γεννηθεί τυφλός. Τον ρώτη-
σαν, λοιπόν, οι μαθητές του: «Δι-
δάσκαλε, ποιος αμάρτησε και γεν-
νήθηκε αυτός τυφλός, ο ίδιος ή οι
γονείς του;» Ο Ιησούς απάντησε:
«Ούτε αυτός αμάρτησε ούτε οι γο-
νείς του, αλλά γεννήθηκε τυφλός
για να φανερωθεί η δύναμη των έρ-
γων του Θεού πάνω σ' αυτόν. Όσο**

διαρκεί η μέρα, πρέπει να εκτελώ τα έργα εκείνου που μ' έστειλε. Έρχεται η νύχτα, οπότε κανένας δεν μπορεί να εργάζεται. Όσο είμαι σ' αυτόν τον κόσμο, είμαι το φως για τον κόσμο». Όταν τα είπε αυτά ο Ιησούς, έφτυσε κάτω, έφτιαξε πηλό από το φτύμα, άλειψε με τον πηλό τα μάτια του τυφλού, και του είπε: «Πήγαινε να νιφτείς στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ» –που σημαίνει «απεσταλμένος από το Θεό». Ξεκίνησε, λοιπόν, ο άνθρωπος, πήγε και νίφτηκε και, όταν γύρισε πίσω, έβλεπε. [...]

Τον έφεραν τότε στους Φαρισαίους, τον άνθρωπο που ήταν άλλοτε τυφλός. Η μέρα που έφτιαξε ο Ιησούς τον πηλό και του άνοιξε

τα μάτια ήταν Σάββατο. [...] Μερικοί από τους Φαρισαίους έλεγαν: «Αυτός ο άνθρωπος δεν μπορεί να είναι σταλμένος από το Θεό, γιατί δεν τηρεί την αργία του Σαββάτου». Άλλοι όμως έλεγαν: «Πώς μπορεί ένας αμαρτωλός άνθρωπος να κάνει τέτοια σημεία;» Και υπήρχε διχογνωμία ανάμεσά τους. Ρωτούν λοιπόν πάλι τον τυφλό: «Εσύ τι λες γι' αυτόν; πώς εξηγείς ότι σου άνοιξε τα μάτια;» Κι εκείνος τους απάντησε: «Είναι προφήτης».

Οι Ιουδαίοι όμως δεν εννοούσαν να πιστέψουν πως αυτός ήταν τυφλός κι απέκτησε το φως του, ώσπου κάλεσαν τους γονείς του ανθρώπου [...].

Κάλεσαν, λοιπόν, για δεύτερη φορά τον άνθρωπο που ήταν πριν

τυφλός και του είπαν: «Πες την αλήθεια ενώπιον του Θεού· εμείς ξέρουμε ότι ο άνθρωπος αυτός είναι αματωλός». Εκείνος τότε τους απάντησε: «Αν είναι αματωλός, δεν το ξέρω· ένα ξέρω: πως, ενώ ήμουν τυφλός, τώρα βλέπω». Τον ρώτησαν πάλι: «Τι σου έκανε; Πώς σου άνοιξε τα μάτια;» «Σας το είπα κιόλας», τους αποκρίθηκε, «αλλά δεν πειστήκατε· γιατί θέλετε να το ξανακούσετε; Μήπως θέλετε κι εσείς να γίνετε μαθητές του;» Τον περιγέλασαν τότε και του είπαν: «Εσύ είσαι μαθητής εκείνου· εμείς είμαστε μαθητές του Μωυσή· εμείς ξέρουμε πως ο Θεός μίλησε στο Μωυσή, ενώ γι' αυτόν δεν ξέρουμε την προέλευσή του». Τότε απάντησε ο άνθρωπος και τους είπε:

«Εδώ είναι το παράξενο, πως εσείς δεν ξέρετε από πού είναι ο άνθρωπος, κι όμως αυτός μου άνοιξε τα μάτια. Ξέρουμε πως ο Θεός τούς αμαρτωλούς δεν τους ακούει, αλλά αν κάποιος τον σέβεται και κάνει το θέλημά του, αυτόν τον ακούει. Από τότε που έγινε ο κόσμος δεν ακούστηκε ν' ανοίξει κανείς τα μάτια ενός γεννημένου τυφλού. Αν αυτός δεν ήταν από το Θεό δε θα μπορούσε να κάνει τίποτα». «Εσύ είσαι βουτηγμένος στην αμαρτία από τότε που γεννήθηκες», του αποκρίθηκαν, «και κάνεις το δάσκαλο σ' εμάς;» Και τον πέταξαν έξω.

Ο Ιησούς έμαθε ότι τον πέταξαν έξω και, όταν τον βρήκε, του είπε: «Εσύ πιστεύεις στον Υιό του Θεού;» Εκείνος αποκρίθηκε: «Και

ποιος είναι αυτός, κύριε, για να πιστέψω σ' αυτόν;» «Μα τον έχεις κιόλας δει», του είπε ο Ιησούς. «Αυτός που μιλάει τώρα μαζί σου, αυτός είναι». Τότε εκείνος είπε: «Πιστεύω Κύριε», και τον προσκύνησε. Κι ο Ιησούς είπε: «Ήρθα για να φέρω σε κρίση τον κόσμο, έτσι ώστε αυτοί που δε βλέπουν να βρουν το φως τους, κι εκείνοι που βλέπουν ν' αποδειχθούν τυφλοί».

Ο Χριστός (ως συμπαραστάτης των αδικημένων και ως πηγή δικαιοσύνης) και οι Πατέρες έναντι της αδικίας.

1. Θεοφάνης ο Κρης (1546), Η Σταύρωση, Ι. Μονή Σταυρονικήτα, Άγιον Όρος.

136 / 224

Ο πόνος γεννά αλήθεια, συμπόνια, κοινωνία

Λέγει ο Μέγας Βασίλειος προς πενθούντα πατέρα ότι ο πόνος κάνει τον άνθρωπο τόσο ευαίσθητο, ώστε μοιάζει με το μάτι που δεν ανέχεται ούτε το πούπουλο. [...] Ο λόγος που εκφέρεται ως λογικό επιχείρημα ενοχλεί αβάσταχτα. Μόνο το δάκρυ, η κοινωνία της απορίας, η σιωπή, η εσωτερική προσευχή θα μπορούσαν να ανακουφίσουν τον πόνο, να φωτίσουν το σκοτάδι ή να γεννήσουν μια μικρή ελπίδα.

Ο πόνος δεν ξυπνάει μόνον εμάς, αλλά γεννάει και την αγάπη στους γύρω μας. Προσπαθούν να μπουν στη θέση μας. Αγωνίζονται στον καιρό της ασφάλειάς τους να μοιραστούν τα πιο ανεπιθύμητα γι’

αυτούς δικά μας αισθήματα. Και το κάνουν. Ο πόνος γεννά την υπομονή μας, ταυτόχρονα όμως γεννά και τον εξ αγάπης σύνδεσμο με τους αδελφούς μας. Ο πόνος γεννά την αλήθεια. Η συμπόνια των άλλων τη φυτεύει στη δική μας καρδιά. Εκεί διακριτικά κρύβεται και η απάντηση.

Έτσι γεννιέται στην καρδιά η παρηγοριά, η γλύκα και η ανακούφιση της οποίας είναι πολύ εντονότερες ως εμπειρίες από το βάρος του πόνου.

Νικόλαος, Μητροπολίτης
Μεσογαίας και Λαυρεωτικής
(2015). Εκεί που δεν φαίνεται
ο Θεός. Αθήνα: Σταμούλης,
σ. 124-125.

1. Μτ 5, 10: «Μακάριοι οί δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»

[Μετάφραση: Μακάριοι όσοι διώκονται για την επικράτηση του θελήματος του Θεού, γιατί σ' αυτούς ανήκει η βασιλεία του Θεού.]

2. «Λκ 18, 2-8: Η παραβολή του ἀδίκου κριτή και της χήρας

«Σε κάποια πόλη», τους είπε, «ήταν ένας δικαστής, που ούτε Θεό φοβόταν ούτε άνθρωπο υπολόγιζε. Σ' αυτή την πόλη κατοικούσε μια χήρα, που ερχόταν στο δικαστή και του έλεγε: “προστάτεψέ με απ' αυτόν που με κατατρέχει”. Εκείνος για πολύν καιρό αρνιόταν, αλλά ύστερα είπε μέσα του: “παρ' όλο που

δε φοβάμαι το Θεό κι ούτε υπολογίζω άνθρωπο, όμως επειδή τούτη εδώ η χήρα μου έγινε φορτική, θα της δώσω το δίκιο της, για να μην έρχεται συνεχώς και με ταλαιπωρεί”». Κι ο Κύριος πρόσθεσε: «Προσέξτε τι είπε ο άδικος δικαστής. Θα αναβάλει, λοιπόν, ο Θεός να αποδώσει το δίκιο στους εκλεκτούς του, που του φωνάζουν για βοήθεια μέρα και νύχτα; Σας βεβαιώνω ότι θα τους αποδώσει το δίκιο τους πολύ γρήγορα [...]».

3. Ιωάννης Χρυσόστομος: Μήπως έχεις αδικηθεί;

Μήπως όμως έχεις αδικηθεί από αυτόν; Ελέησέ τον λοιπόν και μην τον μισήσεις· κλάψε και θρήνησε γι’ αυτόν και μην τον αποστραφείς· γιατί δεν είσαι εσύ εκείνος

που ήλθε σε σύγκρουση με το Θεό, αλλά αυτός· εσύ δε και θα σημειώσεις πρόοδο στην αρετή, αν υποφέρεις την αδικία. Σκέψου πως, όταν επρόκειτο ο Χριστός να σταυρωθεί, για τον εαυτό Του μεν έχαιρε, για τους σταυρωτές Του όμως δάκρυζε.

Εἰς Ματθαῖον ὁμιλία ΞΑ', 5,
ΕΠΕ 11, 446-MG 58, 595.

4. Ιωάννης Χρυσόστομος: Όταν γίνεται παρανομία

Όταν λοιπόν γίνει κάτι το παράνομο, κανείς να μην παραμένει νωθρός και αδιάφορος, αλλά να γίνεται θερμότερος από τη φωτιά και να μην πονάει λιγότερο από εκείνους που αδικούνται και έτσι θα σταματήσουν τα περισσότερα από τα κακά.

Εἰς Ψαλμὸν ΡΛΔ', 5,
ΕΠΕ 7, 150 – ΡG 55, 394.

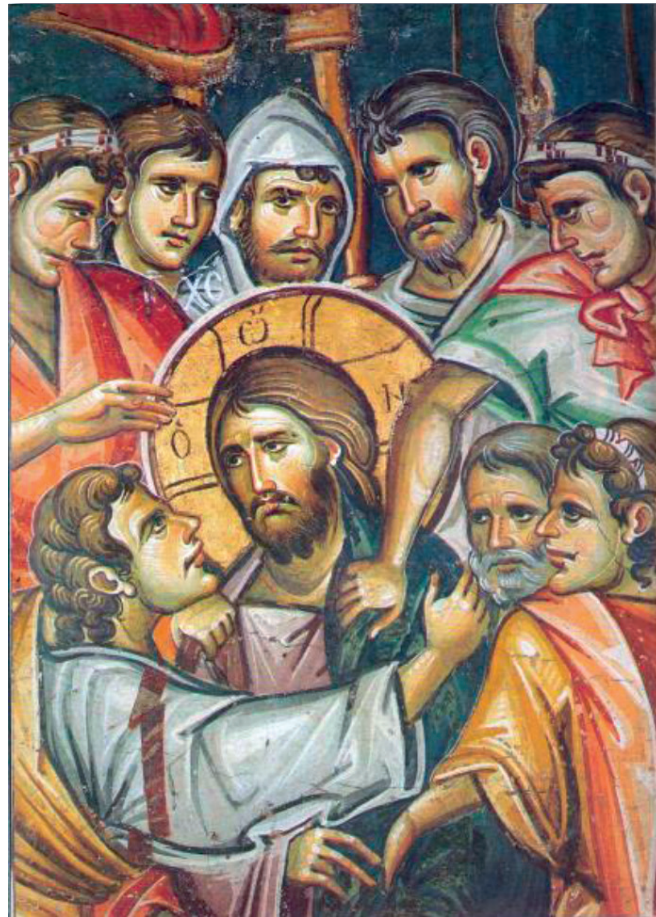
5. Μήπως ο Θεός είναι άδικος;

«Μήπως ο Θεός είναι άδικος που άνισα μοιράζει σε εμάς τα αναγκαία για τη ζωή; Διατί εσύ πλουτεἰς και εκείνος είναι πτωχός; Για κανένα άλλον λόγο παρά διά να λάβεις εξάπαντος και εσύ τον μισθό της αγαθότητος και της καλής διαχειρίσεως, και εκείνος για να τιμηθεί με τα μεγάλα έπαθλα της υπομονής. Εσύ όμως, αφού τα περιέλαβες όλα εις τους αχόρταγους κόλπους της πλεονεξίας, νομίζεις ότι κανέναν δεν αδικείς, όταν τόσους πολλούς αποστερείς.

Ποίος είναι ο πλεονέκτης; Αυτός που δεν αρκείται εις την αυτάρκεια. Ποίος δε είναι ο άρπαγας; Αυτός που αφαιρεί αυτά που ανήκουν στον καθένα. Δεν είσαι συ ο πλεονέκτης; Δεν είσαι συ ο άρπαγας, όταν ιδιοποιείσαι αυτά τα ίδια που εδέχθης προς διαχείριση; Ή αυτός μεν που απογυμνώνει τον ντυμένο θα ονομαστεί λωποδύτης, εκείνος δε που δεν ενδύει τον γυμνό, ενώ μπορεί να το κάνει, αξίζει να ονομαστεί με άλλο όνομα; [...] Λοιπόν τόσους αδικείς, όσους μπορούσες να ευεργετήσεις! [...]».

Μ. Βασιλείου, «Καθελώ μου τας αποθήκας και μείζονας οικοδομήσω» και «περί πλεονεξίας», ΡΓ 31, 276.7 (προσαρμογή).

6. Το ποτήρι των θλίψεων

2. Η προδοσία

Όταν, όμως, οι θλίψεις έρχονται από μόνες τους, μην τις φοβάσαι. Μη νομίζεις πως ήρθαν τυχαία, από τη συνδρομή των περιστάσεων. Όχι. Από την ανεξιχνίαστη πρόνοια του Θεού παραχωρήθηκαν. Γεμάτος

πίστη, γεμάτος ανδρεία και μεγαλοψυχία, ταξίδευε άφοβα μέσα στο σκοτάδι και τα άγρια κύματα προς το ήσυχο λιμάνι της αιωνιότητας. Ο ίδιος ο Ιησούς σε καθοδηγεί αόρατα.

Μάθε να λες με βαθιά ευλάβεια την προσευχή που έκανε ο Κύριος στον Πατέρα Του εκεί, στον κήπο της Γεθσημανή, τις τόσο δύσκολες ώρες πριν από τα παθήματα και τον σταυρικό θάνατό Του. Μ' αυτή την προσευχή να αντιμετωπίζεις και να νικάς κάθε θλίψη. «Πατέρα μου», είπε ο Κύριος, «αν είναι δυνατόν, ας μην πιω αυτό ποτήρι· όμως ας μη γίνει το δικό μου θέλημα αλλά το δικό Σου» (Μτ 26, 39).

Αγ. Ιγνατίου Μπριαντσανίνωφ (2012¹⁰). Το ποτήρι των θλίψεων. «Φωνή των Πατέρων».

Αθήνα: Ι. Μ. Παρακλήτου
Ωρωπός Αττικής, σ. 14.

Θρησκευτικές παραδόσεις και διαχείριση της αδικίας.

1. Αδικία και συγχώρηση

«[...] Ο άλλος δρόμος που περνάει από το σταυροδρόμι της αδικίας είναι η συγχώρηση. Η πίκρα της αδικίας διαβρώνει την ύπαρξη τόσο βαθιά και μόνιμα που αποκλείει τη δυνατότητα χαράς από την προσωπική ζωή και από τις σχέσεις με τους άλλους. Όταν είσαι αναστατωμένος από τη συκοφαντία που έχεις δεχτεί δεν μπορείς να είσαι δημιουργικός. Όταν

ασχολείσαι συνεχώς μ' αυτόν που σε έβλαψε ξεχνάς εκείνους που σε αγαπούν. Όταν βαλτώνεις στο παρελθόν ενθυμούμενος συνεχώς την αδικία που υπέστης, δεν μπορείς να κάνεις σχέδια φωτεινά, δημιουργικά κι ελπιδοφόρα για το μέλλον, παρά μόνο σχέδια αντεκδίκησης. Η αίσθηση της αδικίας είναι εγκλωβιστική, καθώς θέτει αδιέξοδα διλήμματα. Η κατάθλιψη είναι η κατάσταση στην οποία οδηγείται όποιος βουλιάζει. [...]

Η συγχώρηση είναι μια απόφαση συνάντησης του άλλου προσώπου. Είναι η κατανόηση της αδυναμίας της ανθρώπινης φύσης. Είναι η στροφή προς το μέλλον. Είναι η επιθυμία να μη μείνουμε προσκολλημένοι σ' ένα οδυνηρό παρελθόν,

αλλά να δώσουμε πρώτα στον εαυτό μας αλλά και στους άλλους τη δυνατότητα και τις ευκαιρίες για νέα όμορφα βιώματα. Η συγχώρηση είναι η προϋπόθεση της χαράς, του ευχαριστιακού βιώματος και της ελευθερίας [...].

Όταν αισθανόμαστε αδικημένοι, να σκεφτόμαστε πως αυτός που έσφαλε απέναντί μας είναι ένας αδύναμος άνθρωπος, ακόμα κι αν φαίνεται ισχυρός, ακόμα κι αν με ανθρώπινα κριτήρια έχει εξουσία ή κύρος ή καλή μαρτυρία. Σε άλλη περίπτωση εμείς θα αποδειχθούμε αδύναμοι και άδικοι. Κοινή μας μοίρα είναι να υποπίπτουμε σε λάθη. Κοινή μας επιθυμία και ελπίδα είναι να μας συγχωρούνται τα λάθη, για να μπορούμε να συνεχίζουμε την

πορεία μας, τον αγώνα μας σ' αυτή τη ζωή. Αν δούμε τον κάθε διπλανό μας ως έναν ομοιοπαθή ασθενή, που προσδοκά όπως κι εμείς λίγη συμπόνια και κατανόηση, ακόμα κι αν δεν το δείχνει, τότε νομίζω πως δεν θα δυσκολευτούμε να συγχωρήσουμε.

Κακαμούκα, Μ. - Κουμενίδου, Στ.
(2011), Στο σταυροδρόμι της
αδικίας, Σεμινάρια Γονέων,
Θεσσαλονίκη: Εκπαιδευτήρια
Απ. Παύλος, σ. 78-81.

2. Τα πικρά φαρμάκια, μυστική τρυφή

[...] Πριν από λίγες μέρες με πλησίασε κάποια νεαρή κοπέλα, που το καντηλάκι της ζωής της φαίνεται να τρεμοσβήνει. Μέσα στον

**αβάσταχτο πόνο της διέκρινα την
ελπίδα. Μέσα από τα δακρυσμένα
μάτια της αντίκρισα τη χαρά, τη δύ-
ναμη και τη σοφία.**

**– Θέλω να ζήσω, μου είπε. Αλλά
δεν ήρθα για να μου το επιβεβαιώ-
σετε. Ήλθα για να με βοηθήσετε να
φύγω έτοιμη από αυτό τον κόσμο.**

**– Εγώ είμαι παπάς της ζωής και
όχι του θανάτου, της απαντώ. Γι'
αυτό και θέλω να ζήσεις. Επίτρε-
ψέ μου, όμως, να σε ρωτήσω κάτι:
Μέσα στη δοκιμασία σου, ρωτάς
ποτέ «γιατί σε μένα, Θεέ μου;»**

**– Δεν σας καταλαβαίνω, πάτερ,
μου λέει. Εγώ ρωτώ «γιατί όχι σε
μένα, Θεέ μου;» Και δεν περιμένω
το θάνατό μου, αλλά προσδοκώ το
φωτισμό μου! [...]**

[...] Είναι φοβερό! Πώς αυτοί οι

άνθρωποι δεν έχουν τα ίδια ερωτήματα με μας μέσα τους; Πάντα χαμογελαστοί, πάντα χαρούμενοι, πάντα μεγαλειώδεις. Ίσως τελικά για τον Θεό η τραγικότητα του θανάτου ή μιας αναπάντεχης δοκιμασίας να μην ζυγίζει το ίδιο με τη δική μας ζυγαριά. Ίσως γι' αυτόν τον λόγο οι άγιοι εκφράζονται με προκλητικά θετικό τρόπο για τους πειρασμούς, τις θλίψεις και τις δοκιμασίες. «Δόξα τω δεσπότη τω εν φαρμάκοις στριφνοίς την τρυφήν της υγείας προσάγοντι», γράφει ο μέγας ασκητής και ησυχαστής αββάς Ισαάκ (Ασκητικά, σ. 199). Ονομάζει τρυφή της πνευματικής ζωής τα πικρά φαρμάκια. Μέτοχοι αυτής της λογικής και εμπειρίας, κάποιοι συνάνθρωποί μας μεταμορφώνουν

τις φοβερές δοκιμασίες τους σε εξωτερική μόνον εικόνα, με περιεχόμενο όμως αδύναμο να καταστρέψει την ευτυχία της ψυχής τους και με τη ζωή τους αναδίδουν την αίσθηση μιας μυστικής τρυφής, ενώ με τον λόγο τους εκφράζουν μια συνεχή και βαθειά δοξολογία.

**Νικόλαος, Μητροπολίτης
Μεσογαίας και Λαυρεωτικής
(2015). Εκεί που δεν φαίνεται ο
Θεός. Αθήνα: Σταμούλης,
σ. 104-105.**

3. Ο θυμός του Αχιλλέα

Η αξιοποίηση του Ομηρικού έπους, της Ιλιάδας, με την ψυχοδυναμική μελέτη των δυναμικών του Αχιλλέα επιτρέπει την καταγραφή

των υπαρξιακών δυναμικών της κατάθλιψης, όταν η εμμονή στην αδικία εγκλωβίζει. Παράλληλα όμως αναζητούνται οι όροι της υπέρβασης, όπου η συγχώρηση δεν αποτελεί ηθική επιταγή, αλλά ικανότητα που απαιτεί πολυεπίπεδη απαιτητική επεξεργασία, η οποία οδηγεί στην κατάκτηση της ελευθερίας μέσω της θαυμαστής υπέρβασης των φορτίων του παρελθόντος.

[...] Ο Έκτορας [...] επιτίθεται στον Πάτροκλο και τον σκοτώνει.

Ο Αχιλλέας πια νιώθει αφόρητο γνήσιο πόνο, που ξεπερνά την οργή του για τον Αγαμέμνονα. Βγαίνει να πολεμήσει όχι για τον Αγαμέμνονα, όχι για τους Έλληνες, αλλά για τον ίδιο. Θέλει να εκδικηθεί την απώλεια του αγαπημένου του φίλου.

153 / 227 - 228

Όσο πιο βαθιά έχεις επιτρέψει να σε αγγίξει η αδικία, τόσο πιο πολύ αναζητάς τη δριμύτητα στην εκδίκηση. Όποιος κινητοποιείται από το μένος της εκδίκησης, κινδυνεύει να ρισκάρει με επικίνδυνο τρόπο. Επιτίθεται αυτοκαταστροφικά σ' εκείνους που τον αδίκησαν.

Τα λογικά επιχειρήματα για τις συνέπειες της εμμονής δεν έχουν ισχύ στο οργισμένο θύμα της αδικίας. Ο συναισθηματικός κόσμος είναι τόσο φορτισμένος, που το μόνο που ενδιαφέρει είναι η δικαίωση έναντι οιαδήποτε τιμήματος.

Οι ανθρώπινες όμως επιλογές δεν βρίσκονται σε μονόδρομο. [...] Άνθρωποι που ήταν ναρκωμένοι στον εθισμό της πίκρας ξεσηκώνονται για να συμπαρασταθούν σε

[...] άλλους αδικημένους, και μεταμορφώνονται σε κοινωνικούς εργάτες. [...] Η απόκτηση προσωπικού νοήματος επιτρέπει στους ανθρώπους να ανατρέπουν μια αρνητική πορεία και να εκπλήσσουν με τις ικανότητές τους που παρέμεναν ανενεργές, σε ύπνωση.

Επομένως [...] οι άνθρωποι μπορούν να αλλάξουν, όταν έχουν προσωπικούς λόγους για να το πετύχουν.

Οι άνθρωποι είναι δυνατόν να αλλάξουν, όταν ξεφύγουν από την καταγγελία των συνθηκών που ευθύνονται για τα προβλήματά τους.

Οι άνθρωποι είναι δυνατόν να αλλάξουν, όταν σταματήσουν να στρέφονται κατά των άλλων και αναλάβουν ευθύνη για τη ζωή τους.

Οι άνθρωποι είναι δυνατόν να αλλάξουν, όταν δεν κλείνονται στα όρια της ατομικότητάς τους, αλλά ανοίγονται προς τους άλλους.

Τελικά οι άνθρωποι είναι δυνατόν να αλλάξουν, όταν αγαπήσουν όχι συναισθηματικά, αλλά οντολογικά, με όλη τους την ύπαρξη. Είναι η αγάπη που αλλάζει τους ανθρώπους.

Καραγιάννης, Δ. (2010). Η αδικία που πληγώνει. Αθήνα: Αρμός, σ. 14, 244-248.

Τελειώνοντας τη Διδακτική Ενότητα...

- ✓ Συνδέουμε τη δικαιοσύνη με τον Χριστό.
- ✓ Αξιολογούμε την επίδραση του κηρύγματος του Χριστού για τη δικαιοσύνη στην αντιμετώπιση της αδικίας.
- ✓ Διατυπώνουμε συλλογισμούς σχετικούς με τη θεοδικία.

Σημειώνουμε...

.....

.....

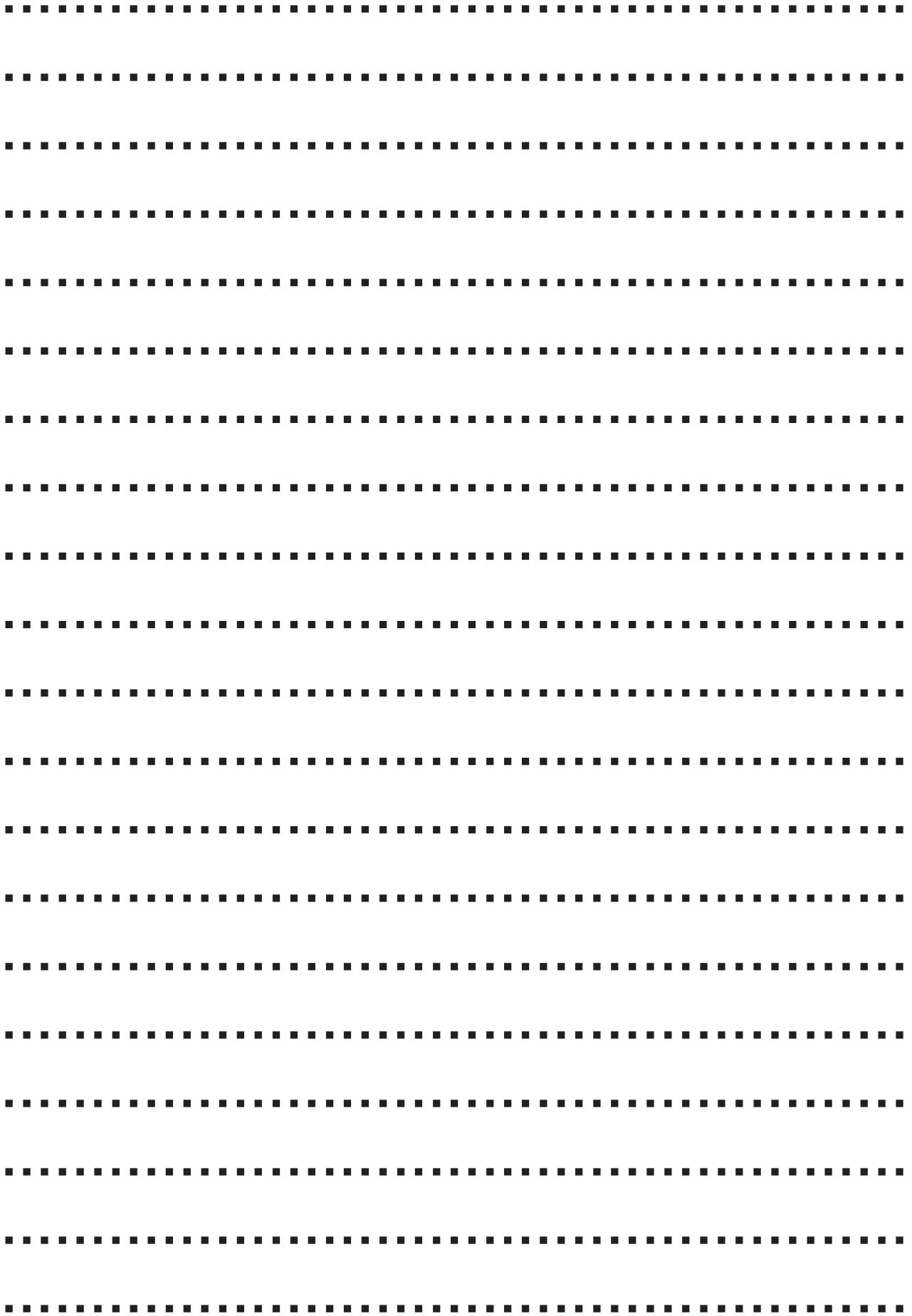
.....

.....

.....

.....

.....

Πηγές εικονιστικού υλικού

Θ.Ε. 5 ΚΑΚΟ

5.1. ΑΜΑΡΤΙΑ

1. Η Πτώση και η έξωση από τον Παράδεισο, μωσαϊκό 12ου αι., Capella Palatina, Παλέρμο.
2. William Blake, God judging Adam, 1795.
3. Κ. Κονταρίνης (αρχές 18ου αι., Επτάνησα). Σκηνές από τη Γένεση (λεπτομέρεια), Αθήνα: Βυζαντινό και Χριστιανικό Μουσείο.
4. Ατμοσφαιρική ρύπανση, http://www.newsonly.gr/kosmos/arthro/to_92_tou_pagkosmiou_plithysmou_anapneei_molysmeno_aera_3_ekat_thanatoi_etisios-130502860/

5. π. Σταμάτης Σκλήρης, Ο Μεγάλος Ιεροεξεταστής και ο Χριστός κατάδικος.
6. Σκίτσο του παπά-Στρατή, <http://www.ert.gr/sigkinitiko-skitso-o-mikros-ailan-stin-agkalia-tou-papa-strati/>
7. Κακοποιημένη γυναίκα, <https://themominmemd.com/2014/10/15/8-things-every-abused-woman-wishes-her-friends-knew/>
8. Pawel Kuczynski, <http://sanalmuze.aydindoganvakfi.org.tr/karikaturistler/pawel-kuczynski-5837>

5.2. ΘΑΝΑΤΟΣ

1. Gustav Klimt (1910-1915), Death and Life, Leopold Museum.

2. Επιτάφιος θρήνος (12ος αι.), Nerezi (Σερβία).
3. Van Gogh (1889), Pietà (ελαιογραφία βασισμένη σε λιθογραφία του Eugène Delacroix), Van Gogh Museum, Amsterdam.
4. Δομήνικου Θεοτοκόπουλου (1586-1588), Η ταφή του κόμη Οργκάθ, Άγιος Θωμάς, Τολέδο.
5. Van Gogh, V. (1890), Saint-Rémy-Road with Cypress and Star, Kröller-Müller Museum.
6. Μποκόρος, Χρ. (2011). Κυπαρίσσι-δέντρο μνήμης, ζωγραφισμένο με χρώματα λαδιού σε χρυσωμένο ξύλο, http://www.bokoros.gr/index.php?t=recent_work_detail&id=23
7. Τα κόλλυβα της Παναγίας, (Άγιο Όρος),

<http://www.dogma.gr/diafora/ti-einai-psychosavnato/21906/>

8. Θεοφάνης ο Κρης (1546), Κοίμηση της Θεοτόκου, Ι. Μονή Σταυρονικήτα, Άγιον Όρος.
9. Μάρκος Μπαθάς, Η Εις Άδου Κάθοδος

5.3. ΑΔΙΚΙΑ

1. Θεοφάνης ο Κρης (1546), Η Σταύρωση, Ι. Μονή Σταυρονικήτα, Άγιον Όρος.
2. Η Προδοσία, λεπτομέρεια τοιχογραφίας του εξωνάρθηκα, (1312), Ιερά Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου, Άγιον Όρος.

Πηγές κειμένων στο διαδίκτυο

σελ. 105 - 111 / 218

1. «Κοινωνία χτισμένη στην αδικία», Εφημ. Η Καθημερινή (21.3.2014), <http://www.kathimerini.gr/759140/opinion/epikairothta/politikh/koinwnia-xtismenh-sthn-adikia>
2. «Ραγίζει η καρδιά από την αδικία στην εργασία μας», Εφημ. Η Καθημερινή (3.11.2005), <http://www.kathimerini.gr/232649/article/epikairothta/kosmos/ragizei-h-kardia-apo-thn-adikia-sthn-ergasia-mas>
3. «Μεγάλη ομάδα, μεγάλη αδικία», Ηλ/νική εφημερίδα «Sport24» (27.6.2014), <http://www.sport24.gr/Columns/>

longform/megalh-omada-megalh-adikia.2865794.html

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 8ου τόμου

Θεματική ενότητα 5 ΚΑΚΟ

5.1. Αμαρτία.....	6
5.2. Θάνατος.....	50
5.3. Αδικία.....	105

165 / 5

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946,108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.